

Tháng Năm, 2021

Chị Cua Anh Mà!

Khi nhà tôi mới mất, bà chị dâu họ gọi từ Chicago rủ tôi lên ở với chị cho đỡ buồn vì chị biết tôi không con cái gì, đời chỗ ở không phải là một chuyện rắc rối lắm.

Anh họ tôi mất từ hồi chị còn rất trẻ. Chị xinh đẹp, có duyên nên cũng có nhiều người muốn thay mặt anh tôi săn sóc chị. Nhưng chị ở vậy nuôi hai đứa con khôn lớn thành tài. Chị nói chuyện rất vui. Chị bảo tôi không nên sầu khổ quá vì sự thật đau thương là ông chồng mất đi rồi mới thực sự là chồng của mình. Nếu ông thọ thêm thì có thể một ngày nào đó ông có bồ nhí thì mình tức chết được! Tôi đang buồn lắm mà cũng phải phì cười.

Chị cho biết anh tôi rất linh thiêng, vẫn theo chị sang Mỹ khi chị định cư ở Chicago với hai con. Nếu thấy chị tử tế với ông nào thì đêm ấy chị mộng thấy anh về!

Một hôm chị ở nhà một mình, lo quá không biết xoay xở sao đủ tiền cho con vào trường Y vì ngày hôm trước con gái chị báo tin là nó thi đậu rồi. Nó chọn trường Y vì muốn theo nghề của cha. Chị vừa quét nhà vừa khóc thành tiếng và nói to: “Anh ích kỷ lắm. Anh ra đi như thế là khỏe thân anh, để em ở lại một mình lo lắng khổ sở như thế này, em tức lắm.” Tối hôm ấy chị mơ thấy anh về bảo rằng, “Từ nay trở đi, tiền học của con, anh sẽ lo, em không cần phải lo nữa.” Ngày hôm sau, con gái cho biết bà Chairman của Scholarship Fund ở trường cho mượn \$5000.00, số tiền nó cần để nộp cho trường. Bà cho vay không tiền lãi mà lúc nào trả cũng được. Nó mách mẹ là bà offer cho liền số tiền \$5000.00 mà nó cần nhưng nó không chịu nhận như gift mà bắt bà viết giấy nợ! Trong suốt bốn năm đại học, năm nào nó cũng được scholarship của trường là \$1000.00. Hôm ấy nhà trường tổ chức farewell party cho bà Chairman vì năm tới bà không trở lại trường nữa. Bà hỏi nó sẽ học gì thì nó nói muốn theo học Y khoa nhưng không có tiền đóng cho trường.

Khi chị về chơi với tôi một tuần, chị kể rất nhiều chuyện, chuyện mẹ chị lưu lạc sang Lào và gặp ba chị như thế nào, chuyện chị sinh trưởng ở Lào, lớn lên học trường xơ (trường đạo do các soeurs phụ trách). Sau đó được gửi qua Pháp nhưng cũng học trường tư của các soeurs nên tính tình chị khác hẳn các cô gái lớn lên ở Việt Nam. Chị thật thà, chân chất như người Lào, nghĩ gì nói nấy, không hề biết làm duyên, ỏng ẹo trước mặt nam giới.

Khi theo bà chị họ tôi về Sài Gòn (từ Pháp), chị mới 19 tuổi, rất ngờ ngáo, không biết gì nhiều về sự đời. Anh tôi đến thăm bà chị họ và gặp chị lần đầu ở đó. Không bao lâu sau thì anh tuyên bố cưới chị. Sau đó tôi cũng ít gặp anh vì anh hay đi hành quân xa. Chị kể vì cậu mợ tôi ở Huế không hề đi đâu nên nhờ đi tôi ở Sài Gòn đại diện nhà trai đi cưới chị.

Năm sau có đứa con đầu lòng, anh đem chị và con trai về Huế thăm. Mẹ chồng cưng quý anh nhưng rất lạnh lùng đối với chị, không cho chị ở chung phòng ở nhà trên lấy cớ thằng cu khóc sẽ làm anh mất ngủ. Chị không hiểu tại sao mẹ chồng đối xử như vậy nhưng cũng không gắng hỏi, cũng không cần nhằn gì anh, chỉ ôm con khóc. Anh thì an ủi nên chịu đựng vài hôm, chắc mẹ ức vì anh là con một mà bà không được quyền chọn con dâu.

Chị chỉ gặp cha mẹ chồng một lần ấy thôi. Về sau này, khi anh mất rồi, chị dọn dẹp giấy tờ mới thấy lá thư của cha mẹ chồng gửi nhờ dì tôi lo đám cưới cho anh. Đọc thư mà chị ngẩn ngơ thấy nét chữ trong thư là chữ của anh. Hóa ra anh đã viết bức thư này chứ không phải cậu tôi viết! Có thể anh biết cậu vợ tôi thuộc thế hệ xưa, cổ hủ, cả đời không hề ra khỏi thành phố Huế, sẽ không bằng lòng cho anh cưới một cô gái ở bên Tây về mà anh mới quen, nên anh tự mình sắp đặt mọi chuyện. Và bây giờ thì chị mới ngậm ngùi hiểu được thái độ của mẹ chồng.

Chị sinh được một bé gái nữa thì anh mất. Chị kể anh thường đi hành quân xa và dài ngày, nhiều lúc cả tháng không về nhà nên chị vừa nhớ, vừa thương, vừa tức, vừa tủi thân.

Một hôm không chịu được sự bức dọc chất chứa trong lòng nên khi anh vừa về đến nhà, chị tuyên bố, “Tôi không muốn ở với anh nữa. Nếu tôi không đi làm thì lấy tiền đâu nuôi con. Anh thì đi biển biệt, lương tiền không bao giờ thấy một xu. Tôi muốn ly dị!” Tức mình thì nói vậy thôi chứ chị biết tiền lương anh đem cho lính hết, vì thực tế chị không cần số tiền đó.

Nghe chị nói vậy, anh ôn tồn đáp: “Ừ thì ly dị cũng được, nhưng hôm nay thứ Sáu, văn phòng luật sư đóng cửa rồi. Để thứ Hai hằng tính. Bây giờ sửa soạn đi ăn với anh đi. Anh đói rồi.” Vậy là anh chị dắt nhau đi ăn như không có chuyện gì xảy ra.

Vào nhà hàng, anh nhìn quanh rồi với sang bàn kia bắt chuyện với ông khách ngồi một mình. Anh hỏi: “Này ông ơi, ông có thấy cô xinh đẹp ngồi đây không? Vợ tôi đó. Tôi nói tôi yêu cô mà cô không chịu tin. Ông có tin là tôi yêu cô không?” Ông khách kia cũng chịu chơi, trả lời liền: “Tin, tôi tin là ông yêu cô.” Anh quay lại nói với chị, “Đó thấy chưa, ông kia cũng tin anh yêu em, mà sao em không chịu tin! Bây giờ tin chưa? Nếu vẫn chưa tin thì anh hỏi thêm ông ngồi ở bàn kia đây.” Chị vội vàng kéo anh lại, vừa mắc cỡ, vừa buồn cười nói: “Thôi thôi, đừng hỏi nữa, tin rồi.” Thế là anh chị vui vẻ ăn uống với nhau.

Khi nghe đến đây tôi không nhịn được cười. Thật không ngờ ông anh hiền lành của tôi lại tiểu lâm thế. Thường ngày thấy anh ít nói, ít cười, lúc nào cũng có vẻ đạo mạo, thật thà mà hóa ra có một óc khôi hài khá đặc biệt.

Gần đây khi chị gọi điện thoại hỏi thăm, tôi nhớ câu chuyện cũ và cười thầm một mình. Tôi nghĩ cuộc sống của anh chị chắc là có nhiều chuyện ly kỳ, thú vị lắm, mới dụ chị viết hồi ký. Tôi nói chị cố nhớ lại từ ngày anh của chị đến ngày đám cưới... thì chị ngắt lời: “Em ơi, chị của anh, chứ anh đâu có của chị!” Tôi ngạc nhiên hết sức và thấy thương chị vô cùng. Chị thật thà như đếm và rất ngay thẳng với lòng mình. Giá như người khác thì dù là sự thật cũng chưa chắc đã có can đảm nói ra. Tôi nhớ lại thì chị nói cũng đúng và càng mến phục chị, dám yêu, dám nói, dám làm. Chị sống rất trung thực với lòng mình. Nếu chị không của anh trước thì không biết anh có ý định của chị không vì hồi mới gặp chị, anh đã có tình cảm với một người bạn tôi, nhưng bạn tôi thuộc loại nhút nhát và xưa, không dám đi date với anh dù cô cũng có cảm tình. Anh vẫn đến nhà tôi tâm tình như vậy và dụ tôi rủ cô bạn đi chơi. Câu chuyện cũng chưa đi đến đâu thì anh gặp cô bạn của chị họ tôi từ bên Tây về. Cô gái này dạn dĩ, tự nhiên, không e ấp, nhút nhát như những cô gái Huế. Chị kể gặp anh đôi lần là chị thích anh. Chị nói chị gợi ý mấy lần mà không thấy anh nói gì nên một hôm, chỉ có hai người, chị nói thẳng: “Anh cưới tôi đi!” Anh hỏi lại: “Cưới để làm gì?” “Để làm vợ chứ làm gì.” chị đáp. Chắc lúc bấy giờ có thể hai người cùng cười lớn.

Bên hỏi cũng tiếu lâm mà bên đáp cũng tiếu lâm. Thời ấy, tôi nghĩ không có cô nào dám biếu người đàn ông đi cưới mình. Mà câu chị trả lời cũng hay quá, thì cưới để làm vợ chứ làm gì! Hai người nói qua nói lại như một câu chuyện bông đùa chứ không phải câu chuyện trăm năm!

Thế là không lâu sau đó, anh tuyên bố với chúng tôi anh sẽ cưới chị. Âu cũng là duyên trời định.

Nguyễn Ngọc Hoàng thị Quỳnh Hoa

Đi Chùa

Tôi đi Chùa theo Mẹ từ lúc chưa vào lớp tiểu học, hình như khoảng ba, bốn tuổi thì phải. Hồi đó Mẹ hay đi tụng kinh mỗi tối là ngôi chùa Tịnh Bình nằm trên đường Tăng Bạt Hổ (thành phố Huế). Sau mẹ có duyên quy y chùa Diệu Đế trên đường Bạch Đằng. Những mùa lễ lớn các chú điệu đạp xe vào đưa giấy mời, mẹ cúng dường tịnh tài, tới ngày lễ ghé chợ mua cá đem ra sông phóng sanh.

Còn nhớ tuổi thơ rất rõ... mỗi lần lên chùa tôi thường được các cụ xoa đầu nựng má, cho bánh kẹo hoặc quả quýt và khen: “Cháu giỏi lắm, mẹ ngồi đọc kinh cả tiếng đồng hồ mà cháu ngồi yên không phá phách.” Chưa kể được các chú điệu hay các thầy trẻ cho cả bọc bánh in đủ màu sắc (có lẽ lúc nhỏ vì ham quà bánh nên thích theo mẹ chẳng?)

Khi tuổi thiếu nữ, không còn đi theo mẹ nữa, mà thích đi với bạn vào dịp lễ Phật Đản hoặc Vu Lan. Lúc đạp xe tới chùa, khi dùng hai chuyến xe đò lên chùa Từ Đàm, chùa Tường Vân hoặc xa hơn là chùa Thiền Lâm Tự nằm trên núi. Mỗi lần đi cả nhóm ghé vô chợ Đông Ba mua hoa sen dâng cúng Phật và dặn nhau mặc áo dài trắng đàng hoàng nghiêm chỉnh. Dù rằng không còn được quà nhưng ngôi chùa có sức thu hút theo không khí hiền hòa, cảnh vật đầy hoa thơm đủ sắc thật đẹp, nhất là những cây hoa sứ trước sân chùa nở hoa trắng, toát ra kỳ hương nhẹ nhàng.

Những năm từ 1980 đến 1984 tôi vào Sài Gòn tìm đường vượt biên, có lúc ở nhà Dung (bạn hàng xóm Huế) thuê hàng. Em trai Dung khoảng 13 tuổi rất hiền lành thường ăn chay nhưng giấu gia đình, ngồi một góc nhai com với xì dầu. Chị em hợp mạng, em hé môi cho biết mỗi tối lặng lẽ đi chùa tụng kinh. Từ đó sau giờ com chiều em nháy mắt tôi đi đúng giờ nhập lễ.

Vượt biên đến đảo, trải qua cuộc hành trình tưởng bỏ mạng nơi biển cả. Từ đảo Pulau Bidong chuyển tiếp qua trại Sungei Besi, hai nơi đều được dựng chùa, nên mỗi chiều tôi thường lên bám vúi lời kinh tiếng kệ cho tâm trí tĩnh lại.

Qua Mỹ năm 1985 chân ướt chân ráo đã đi cày sáng mờ sương đến tối trời về đầu tắt mặt tối không còn thời giờ. Một buổi chiều được về sớm, cô em dâu chờ tôi tới ngôi chùa Đức Viên trên San Jose, lúc đó Sư bà Đàm Lựu làm trụ trì. Tôi mừng hết lớn vì được ngồi trên xe ngắm màu nắng hai bên đồi của Freeway 680. Được thấy ngôi chùa lần đầu nơi xứ Mỹ, tiếng trống Bát Nhã, hồi chuông thức tỉnh cho tôi cảm giác bồi hồi về kỷ niệm những ngày theo chân mẹ đi chùa. Tôi cố ngăn không để cảm xúc trào dâng nhưng nước mắt cứ tuôn ra như đũa con trôi sông lạc chợ, lăn lóc bụi thời gian đang trở về bên bình yên tạm thời giây lát.

Sáu năm sau tôi chuyển job, có được ngày cuối tuần nhưng chỉ thuận khi gặp một công mấy việc mới lên San Jose. Một trưa ghé chùa thỉnh tượng Phật và tìm quyển Hư Hư Lục của Sư cô Như Thủy, quý bác đang đồ bánh xèo dùng trưa, sự niềm nở mở rộng tấm lòng làm chúng tôi khó từ chối lời mời. Tôi yêu không khí thanh tịnh, hình ảnh quý bác, quý sư cô ăn nói nhẹ nhàng cùng nụ cười nhân từ hiền hậu tăng sự kính mến của tôi vô cùng. Tuy nhiên đường xá xa xôi nên thỉnh thoảng mới viếng chùa được, tôi hằng mơ ước giá chi dưới vùng mình sinh sống có được ngôi chùa.

Trung Tâm Phật Giáo mọc lên nơi thành phố Hayward năm 1986 nhưng tôi không hề hay biết. Nhận job mới, tôi dời nhà lên vùng Hayward tiện công ăn việc làm. Tình cờ dự đám cưới, ngồi chung bàn nói chuyện, cháu B cho biết có ngôi chùa nhỏ nằm trên đường Calaroga. Từ đó duyên đến với tôi,

mỗi chiều thứ Sáu sau giờ làm, lòng tôi hớn hở như bao người vì được “xả trại” nghỉ ngơi hai ngày weekends, không bị kim đồng hồ báo thức, mà niềm vui trước nhất là được đi chùa, về tối sẽ ngủ dậy trễ sáng sau. Cuối tuần tôi dành thì giờ một ngày đi chợ, nấu ăn đàng hoàng thịnh soạn so với những ngày đi cày, Chủ nhật lên chùa sinh hoạt có khi cả ngày hoặc nửa ngày theo chương trình sắp xếp của chùa.

Thầy Tôi

Tu hành “hữu xạ tự nhiên hương”
Dũa đức mài tâm giữa sắc thường
Giảm thiểu rau cà thông mạch lạc
Đơn sơ y áo ngộ am tường.
Trì kinh sáng tụng rèn nhân đức
Điểm hạt chiều thiền quán thiện lương
Chúng dẫn, tăng diu đường chánh pháp
Danh Thầy Từ Lực sáng vãng dương.

MTTN

Thầy Từ Lực trụ trì ngôi Trung Tâm Phật Giáo Hayward là người con của xứ sông Hương núi Ngự. Thầy chuyên cần vừa học vừa tu đã tốt nghiệp cử nhân ngành thư viện, mỹ thuật tại San Francisco State University, sau đó tiếp tục theo ban cao học tại California State University Hayward. Thời gian ấy Thầy cũng rất vất vả vì ban ngày đi làm việc trên trường UC Berkeley, tối về hướng dẫn đại chúng tụng kinh vào thứ Hai, Tư, Sáu. Càng ngày việc phật sự càng nhiều, đám tang cần ma chay tụng niệm cầu siêu người chết, những tiểu bang lạnh mời Thầy đi hoằng pháp lưu động, vì bên đó thiếu vắng Thầy. Các bác hợp đạo hữu lại vận động mỗi người một tay cố gắng hỗ trợ tài chánh thêm nữa trang trải hàng tháng, và yêu cầu Thầy nghỉ việc giữ gìn sức khỏe, để còn hướng dẫn đại chúng tu tập. Tưởng yên thân thầy trò lo việc tu học, nhưng vài năm sau County gọi giấy về báo địa điểm chùa không hợp lệ dùng nơi tụ tập đêm ngày, hàng xóm gọi đơn khiếu nại. Cuối cùng đạo hữu cho chùa mượn trong vòng 5 năm không lấy tiền lời cộng thêm sự cúng dường của tứ chúng. Thầy tìm được địa điểm trên đường Meekland cũng thuộc thành phố Hayward, xem như chùa Phổ Từ được thành lập từ năm 2000. Công trình xây cất gặp lắm gian nan vất vả, nói như kiểu người phàm thì Thầy “làm dâu trăm họ”, nhưng rồi thiện thân hộ pháp che chở, mọi trở ngại từ nội ma, ngoại ma, nội chướng, ngoại chướng của thế gian cũng được túc đắc tiêu diệt.

CHÙA PHỔ TỪ

(Tung hoành trục khoán)

MÁI ảm tâm linh đội trống đồng
CHÙA Từ tĩnh lặng nhẹ ngân chuông
CHE lòng mộ đạo nơi thiền quán
CHỖ dạ mến Thầy chôn tịnh không
HỒN đậm pháp môn thường tự tại
DÂN đảm giáo lý cũng thông dong
TỘC hành cuộc sống gieo nhân thiện
NẾP SỐNG MUÔN ĐỜI CỦA TỔ TÔNG.

MTTN

Ngày tháng tiếp tục đi qua từng mùa xuân, hạ, thu, đông... Tôi vẫn đều đặn sinh hoạt cùng quý bác, quý anh chị và bạn hữu như tìm về nơi chốn bình an cho tâm hồn, bên cạnh cuộc sống chồng chất nhiều lo âu, trách nhiệm đôi khi nhận chịu áp lực nặng nề đè nén tiếng thở dài.

Đến chùa gặp những thiện hữu tri thức, tu tập hạn chế lời nói, họ chỉ thực hành bằng công việc cho tôi học hỏi gương tốt rất nhiều. Nhớ những sáng Chủ nhật tới chùa sớm, có lúc quét lá, có khi vào bếp phụ được việc gì trong lúc chờ đợi chương trình đúng 9 giờ hành lễ. Trước tiên Thầy hướng dẫn đại chúng ngồi thiền kêu gọi tâm trở về tĩnh lặng, tập hít sâu thở ra ý thức sự sống phút hiện tại, sau đó thầy trò tụng niệm kinh cầu an, hoặc nếu có cúng hương linh thì tụng thời kinh Di Đà, kinh Địa Tạng và Chú Vãng Sanh, 10 phút thư giãn hoặc thiền hành trong sân. Kế tiếp Thầy ban thời pháp hướng dẫn các pháp của đức Phật dẫn dắt con đường tươi sáng an lạc, buổi trưa dùng cơm thanh tịnh

“Có không còn mất chẳng bận lòng
Yêu ghét được thua chẳng mong trông
Mở rộng tâm ra lòng thanh thân
An vui tự tại dạ thông dong”

Mỗi tháng có ngày tu học từ sáng đến chiều, ngày xưa các cụ gọi là Thọ Bát Quan Trai phải tuân theo các điều lệ nghiêm túc (không đeo nữ trang, không phấn son, không nghe nhạc, chỉ thọ nhận buổi cơm trưa và không được ăn tối). Qua Mỹ cuộc sống bận rộn, thời gian quý báu, Thầy Tự Lực tìm con đường trung dung thích hợp mọi lứa tuổi nên đổi lại “Ngày Tu Học”. Sáng tham thiền, ôn tụng Tam Quy Ngũ Giới và Thập Thiện Giới, hành thiền và nhận thời pháp lời hay ý đẹp của đạo Phật. Thọ chay trước tiên ngồi quán chiếu và hồi hướng công đức tới người trồng ra thực phẩm, người mua về nấu nướng cúng dường cho mình thọ trai. Sau giờ nghỉ ngơi buổi trưa một tiếng, tiếp tục vào chánh điện dưới sự hướng dẫn lạy sám hối 108 lần. Buổi chiều ra về lái xe nhìn khung cảnh chung quanh thật đẹp, thật bình an, lắng đọng soi lại tâm mình để sửa đổi, ngắm trong thời gian qua đã hành được bao nhiêu điều tốt, bao nhiêu việc thiện, bao nhiêu lần nóng giận, và bao nhiêu lần mắc khẩu nghiệp nói điều có thể làm người khác buồn lòng?

Ban đầu chúng tôi thọ “Tam Quy Ngũ Giới” tại Trung tâm Phật Giáo được Thầy quy y, tháng ăn chay 4 ngày, chỉ từng đó mà khó lắm đấy, gieo lòng sợ hãi của chúng sinh không đạt tới, nhưng nhờ có sự ân cần khéo léo của Thầy rằng: “Cố gắng với nội tâm và ý chí nếu đạt được một điều, hai điều cũng là quý, từ đó mỗi ngày rèn luyện, thanh lọc thân tâm dần thêm.”

“Trăm năm trước thì ta chưa gặp
Trăm năm sau biết có gặp lại không?
Cuộc đời sắc sắc, không không
Thôi thì ta hãy hết lòng với nhau”

Nhờ Thầy dẫn dắt đường đi nước bước nên bà con yên lòng tu tập. Hai năm sau tôi thọ Thập Thiện Giới tại chùa Quang Nghiêm của Sư ông Minh Đạt dưới Stockton trong buổi đại lễ, cùng đi cả nhóm đệ tử theo thầy Từ Lực, giới này phải ăn chay tháng 10 ngày. Biết bao nhiêu điều tu tập tôi rút lên rút xuống, tập đi tập lại nhưng rất hãnh diện đã thành công điều này.

Chiều dự người khác theo mình cũng khó, tôi áp dụng tuần hai ngày, tuần ba ngày chay, những ngày còn lại nấu mặn. Nhiều chị bảo: “Cứ nếm nếm rồi nhỏ ra súc miệng sạch hoặc nấu cầm chừng không nếm.” Tôi nghĩ phải nấu đàng hoàng mới yên tâm không bị ray rứt “bỏ đời theo đạo”, trong khi đang còn bổn phận trách nhiệm, thôi thì đem đạo vào đời, lúc sống cho mình và lúc làm vui lòng người khác.

Mong Trọn Tình Lam
(Thế Sắc Thái)

Tình lam đón tuổi mấy mươi ngoài
Đã hết xanh đầu thuở trẻ choai
Sắc tím chân trời còn đấm cảnh
Màu cam vạt nắng vẫn mơ loài
Lời vàng bút ký nào quên được
Ý ngọc thầy trao mãi nhớ hoài
Máu đỏ thi nhân hoà cảm xúc
Đen trời nguyệt tỏ gọi thơ ngoài

MTTN

Đến Chùa khung cảnh luôn tươi sáng, bông hoa nở rộ, chim hót ríu rít từ đầu cổng ra đến vườn lộ thiên Phật Quan Âm, bên cạnh có hòn non bộ. Ngồi yên, lắng lòng thanh tịnh, nghe tiếng chuông chùa tinh thức đánh tan niềm tục lụy trong giây phút hiện tại. Hình ảnh bức tượng chiếu sáng trong tâm, cảm nhận sự nhiệm màu của những bậc giác ngộ soi đường nở hoa. Gần gũi thấy lối sống quý sư cô, quý thầy suốt ngày lo việc Phật sự, bữa ăn đạm bạc, hình ảnh giản dị với bộ nâu sòng không sắc, cuộc sống thật đáng kính phục. Hơn nữa khi biết một số ra trường với mảnh bằng PHD hoặc Master khi còn trẻ tuổi, nếu như ở ngoài đời đã kiếm tiền thật nhiều và dễ dàng, nhưng họ chẳng luyện tiếc để tìm con đường chân lý, hoằng hóa độ sanh thế giới đầy não trược, buông bỏ vui thú trong cuộc đời giả tạm.

Ánh Sáng Phật Đạo

Đồng tu tứ chúng hương dâng nguyện
Thắp dậy niềm tin luyện pháp kinh
Hồi chuông lay động vô minh
Hành Tứ Diệu Đế tâm bình an vui.

Dòng đời vạn biến vui đau khổ
Bát Nhã chèo thuyền ngộ vực sâu
Trầm luân lăm cảnh bể dâu
Phật đài đánh lễ cúi đầu lắng tan.

Thâm xin tuệ đuốc ban màu nhiệm
Khép cửa tham, sân, nghiệm ...Có, Không
Phật đường ánh đạo khai thông
Hoa bùng, chim hót nắng hồng vươn cao.

MTTN

Đôi khi cũng có những nỗi lo theo sự khốn đốn của các chùa nói chung, lòng cũng nặng nề khó tả, dẫu biết chùa chiền mọc lên nhiều thì đất thánh nhiều, càng tốt, nhưng chỉ là biết mà không kham hết được đành nhắm mắt tùy duyên. Tánh tôi thuộc loại cứng đầu cứng cổ, nhỏ lớn không để những vấn đề dị đoan ảnh hưởng như mua nhà xem phong thủy, coi ngày giờ, cầu xin... Tu hành cũng cần có tinh thần Bi, Trí, Dũng. Quý thầy nói điều gì thuận thì nhập vào não và duy trì, điều gì không hợp thì quên nhanh, nhất là sau này nhìn những youtube bên VN, người dân quá mê tín theo sự hướng dẫn sai lạc của một số chùa thật là chán nản. Tôi đọc bài Tản Văn Phật Giáo (Đi Chùa Để Làm Gì) của tác giả Mạnh Kim thấy biết bao nhiêu điều xấu làm mờ đi hình ảnh của ngôi chùa. Có đoạn của Albert Einstein từng nói “Chính những người dung thứ hay khuyến khích việc xấu ác đã làm cho thế giới này trở nên nguy hiểm nhiều

hơn là những người nhúng tay vào việc ác”, (nói một cách đơn giản hơn thì sự im lặng trước những điều xấu ác cũng chính là đồng lõa.)

Một lần em chồng tôi lên chùa nhờ thầy cúng giải Sao, thầy Tự Lực nói khéo:

- Chị gieo việc thiện nhiều sẽ tiêu trừ hoặc giảm bớt những nghiệp xấu.

Lần nọ trong buổi giảng pháp của Ôn Minh Đạt có người đến xin giúp việc ma chay, coi giờ tốt để chôn cất người mất. Ôn nhẹ nhàng nói:

- Thầy chỉ truyền thừa sứ mạng đức Phật giao phó là có nhiệm vụ hộ niệm cho người mất, Thầy không biết xem giờ, khi họ ra đi có chọn được giờ tốt không?

Đó là những vị thầy đã phát huy tinh thần giáo pháp của đức Phật. Ngày xưa Phật không cần chùa, nhưng bây giờ số lượng đạo hữu quá đông cũng phải cần ngôi chùa để sinh hoạt, nhất là nơi nuôi dưỡng tuổi trẻ gia đình Phật Tử mầm mống xây dựng xã hội lành mạnh, nên chùa phải cần sự hộ trì Tam Bảo, giúp đại chúng cùng nhau nương tựa tìm con đường chánh pháp tu tập.

“Lắng lòng theo những nhịp chuông
Buông dần tục niệm bên tuồng đời kia
Miệt mài thương ghét sớm khuya
Rồi mai cũng vất xuống bìa mộ mình.”

Thầy giao chìa khoá cho tôi giữ tủ sách, những buổi lễ lớn dọn ra phát hành. Một số phật tử về VN thăm gia đình, mua áo tràng, xôi chuối cũng như các tượng Phật, ly đèn nguyên thùng đem qua cúng dường chùa gậy quỳ, thì tôi phải dọn ra bán, thêm đồng nào cũng để bù vào những buổi cơm chùa lo liệu, mời phật tử dùng trưa mỗi chủ nhật đến sinh hoạt.

Lúc nhỏ tôi thường hay nghe người ta nói đùa “cơm chùa, của chùa không ăn cũng uống”, giờ tôi mới thấy tận mắt cảnh ấy... một bàn dài thức ăn, không kể quen biết hay xa lạ, đã đến chùa là được sư cô, bạn đạo mời dùng. Cà phê trà nóng sẵn bình, các ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại hay cha mẹ dẫn con cháu đi học tiếng Việt, sinh hoạt gia đình Phật Tử, trong lúc chờ đợi, cha ông đi dọn rác làm vườn, một nghỉ vào uống cà phê, hoặc lấy thức ăn ngồi dưới gốc cây bóng mát dùng, các bà mẹ vào bếp nấu lo các em nhỏ. Tôi rất thích khung cảnh thanh bình này, đó là điểm tuyệt vời tôi thích đến đây vì được thấy lối sống hiền hoà, tâm Phật, ý Phật, tứ chúng cùng tu. Tâm người như ngựa không cương, nếu ở nhà chắc gì tôi được yên thân hay bị phone gọi, bếp réo chưa kể ma nhắc nổi lên lời biếng.

Tôi được đi hành hương theo tổ chức của Chùa rất nhiều lần. Khi ghé về Sacramento và Stockton thăm chùa Phước Thiện, chùa Phổ Minh, thiền viện Diệu Nhân, lúc lên San Francisco thăm dự lễ Tam Bộ Nhất Bái, hoặc thăm chùa Sư Nữ người Mỹ, tràn ngập niềm vui trong tình đạo. Các đạo hữu tự sắp xếp chia ca, chia nhóm, mỗi người hai khay lo thức ăn cho ngày Tu Học hoặc các lễ nhỏ, những lúc khách đến bất ngờ quá đông, đạo hữu của chùa nhin miệng đãi khách phương xa, nhưng lúc thức ăn quá dư các sư cô nhắc nhở bớt về, chị em lấy hộp nhận thức ăn cười và chọc nhau “tu tâm thì ít mà togo thì nhiều.”

Càng ngày bàn thờ vong càng đông, có những hôm lễ 49 hoặc 100 ngày cúng thất có tới 7, 8 di ảnh nhìn lạnh người. Sự chết không đợi lão 80, 90 mà vẫn có 60, 20, thậm chí ngay cả 5 tuổi. Đối diện và hộ niệm mỗi tuần, tôi thường quán chiếu về sự sống, sự chết, về lẽ vô thường, sâu xa triết lý là Không Sanh, Không Diệt để cố tu tập hơn nữa, ra đi chẳng đem theo thứ gì ngoài công đức để lại.

“Trăm năm nhìn xuống đời hư ảo
Phút chốc nhìn lên ngộ lẽ trời
Ta trồng hạt giống từ bi
Ngày sau kết trái vô vi cúng dường

Nguyện trên khắp nẻo vô thường
Người đi phổ độ vào đường chân như.”

Có lần tôi gặp thầy (quên tên) nơi chùa Thiên Trúc, thầy tốt nghiệp bằng tiến sĩ về môn Thần Học, ngồi trà đạo về đề tài Sống Chết, thầy cười chỉ nói một câu: “Chết là kết thúc một cuộc chơi.” Không hiểu sao câu nói đó truyền trong tâm thức tôi sự bình thản, khiến tôi không cảm thấy sợ hãi trước sự chết. Đời người một lần ra đi, còn hơi thở ngày nào biết ngày đó, tôi tâm niệm quan trọng khi sống là biết chia sẻ, góp công những điều phước thiện làm đẹp cho đời sống. Sinh, Lão, Bệnh, Tử, nhưng con ma vô thường vẫn không đợi tuần tự như vậy, dĩ nhiên khi đối diện cảnh ngộ của sinh ly tử biệt, ai cũng đau lòng, nhưng phải chuyển hóa sự suy nghĩ để bớt khổ đau hơn, và nghiệp báo mỗi người mang theo phải chấp nhận. Chỉ nên cố gắng tu tập, can đảm nhận mọi thử thách và rèn luyện kiên nhẫn như kinh Đức phật từng nhắc nhở “Nhu Lai chỉ là bậc Đạo Sư, học hay không là do chính bản thân mình, có học thì tới, không học sẽ không bao giờ tới.”

“Vô minh rớt lại ta bà
Soi trong tự tánh thấy ta lại về
Thoát ra từ vực u mê
Vô thường được mất có hề chi đâu.”

Chỉ còn vài ngày nữa Lễ Phật Đản, năm nay tình trạng bệnh dịch đang còn phòng ngừa dẫu đã được chích thuốc, thôi thì ở nhà dâng hoa quả thấp hương tưởng nhớ đấng Từ Phụ, vị Phật trong tâm nhắc nhở con mỗi khi sai phạm lỗi lầm, nhắc nhở con soi lại tấm gương nội tâm. Mùa của quý thầy nhập hạ, mùa cho tôi sống nhiều kỷ niệm êm đềm thời thơ ấu bên mẹ, thời hoa mộng bên bạn bè viếng những ngôi chùa xa gần “che chở hồn dân tộc” nơi thành phố Huế thân yêu thuở nào...

Tán Phật

Bảy bước hoa sen xuất thế trần
Ta bà hóa độ khắp hoàn luân
Rừng cây suối cỏ thiên an trí
Góc gọi Bồ Đề quán tịnh thân.
Khai ngộ môn tu bưng ánh đuốc
Tri thông Phật pháp tỏa làn vân
Mười phương ánh đạo lan truyền sáng
Bốn biển năm bề độ cõi nhân.

Minh Thúy (Thành Nội)
Mùa Phật Đản 2021

Đêm Trăng Thương Quỳnh

Mắt dõi chờ em mây nọ Quỳnh
Trăng vời huyền ảo chiếu lung linh
Hoa bung hé mở ngời tranh đẹp
Nụ tỏa phoi cùng sáng nét xinh
Lá xoả sương đêm hoà thắm mộng

Yêu Em Hoa Quỳnh

Yêu em những đóa hoa Quỳnh
Dưới trăng e ấp hé tình điểm sương
Hoa màu điểm lệ quý thương
Trà khuya thao thức vấn vương nồng nàn
Cánh vừa bung nhụy hương lan

Cây buông bóng nguyệt thấp nồng tình
Đài trang điểm lệ kỳ hương ngát
Quyến rũ nàng ơi chụp vội hình.

Minh Thuý Thành Nội

Tháng 5/25/2021

GỬI NGƯỜI LÍNH MỸ

(Cho ngày Memorial Day Tháng Năm)

Sao anh lại đến quê hương tôi
Từ nửa vòng trái đất xa xôi?
Biết đâu cuộc chiến tàn khốc quá
Lý tưởng hay là mộng mơ thôi

Những lá thư anh gửi về nhà
New York, Utah, Alabama...
Có cả niềm vui và nỗi sợ
Cô đơn đêm vắng giữa rừng già

Mẹ Cha thương nhớ biết bao lần
Trông ngóng từng ngày dạ bán khoăn
Bản đồ Việt Nam treo bên cửa
Dõi theo từng bước anh hành quân

Những địa danh xa, bỗng thật gần:
Quảng Trị, Hạ Lào hay Khe Sanh...
Sài Gòn, Đà Nẵng anh nghỉ phép
Bên kia dâng Chúa những lời kinh

Noel về, người lính xông xao
Nhớ cô bạn cùng lớp năm nao
Bên hồ bom còn trùng thao thức
Mơ tuyết rơi, kỷ niệm ngọt ngào

Ôi những chàng trai tuổi đôi mươi
Tâm hồn phơi phới mùa xuân tươi
Vâng lệnh Tổ Quốc đi chiến đấu
Gìn giữ tự do cho muôn nơi

Vì sao anh đến với Miền Nam?
Phải đâu cùng máu đỏ da vàng?
Để yêu thêm nơi này tha thiết

Mắt nhìn ngây ngất sắc vàng kiêu sa
Khẽ nâng nhẹ đóa kè ta
Đêm soi huyền ảo mượt mà đẹp xinh

Không gian im ắng lặng thình
Thi say bút khóa chúng mình quyện mơ
Xuân thu đã mấy mùa chờ
Tàn đông giấc hạ ơ hờ nỗi mong

Đêm rằm Phật Đản sáng trong
Món quà kỳ diệu gió hong nở chào
Hai mươi đóa búp ngọt ngào
Dâng đời tô điểm thêm vào vườn xuân.

Minh Thuý Thành Nội

Tháng 5/25/2021

ĐẤT TRỜI PHÂN NGÔI

(Tặng Tiểu Mai.)

Mai xa con sóng ru hồn
Gió khuya còn mặn mùi còn cát quen
Mai xa phố biển trắng nghiêng
Sóng xưa nổi nhớ muôn phiên có tan?

Mai rời hạt cát bên đàng
Dấu chân còn đó có vàng nhớ mong
Mai còn luyện chút phiêu bồng!!!
Giấu trong ánh nến khuya hong dáng ngôi.

Mai quên khúc hát không lời
Mái hiên chiếc ghé còn cời chiêm bao...
Biển còn điệp khúc rì rào
Mai xin chớ thả bùa vào cõi thơ.

Tựa như gãy gánh tình cờ
Con còng công mãi bãi bờ lún sâu?
Mai ta xa biển ngàn dâu
Mà sao như thể tình đầu chớm yêu.

Mai về bỗng thấy điều hui
Bao nhiêu thương nhớ trà khuya gọi mời
Mai... thôi thả rộng rong chơi
Ngày sau rồi cũng...đất/trời phân ngôi.

Đồng ruộng bạt ngàn, phố thênh thang

Rồi đến một ngày anh ngã xuống
Có thể trong giây phút giao tranh
Hoặc vì bầy mìn của Việt Cộng
Lìa đời khi mộng ước còn xanh

Và anh đã trở về quê hương
Trong chiếc quan tài ngày mù sương
Quốc kỳ phủ kín đầy kiêu hãnh
Quân nhạc hào hùng điệu tiếc thương

Đất Mẹ dịu dàng ôm xác anh
Những giọt nước mắt của người thân
Nhiều đồng đội vẫn còn tay súng
Ngày về rất gần hay xa xăm?

Giờ nơi nghĩa trang, anh yên nghỉ
Arlington*, mùa thu lá vàng
VietNam War đã là quá khứ
Cám ơn anh, dấu biết muộn màng.

KIM LOAN

* Nghĩa trang quân đội Arlington, ở Virginia,
Washington, DC

TIẾNG KÊU LẠC ĐÀN

Mùa xuân biển đẹp như thơ
Trời xanh núi biếc rộng bờ cõi riêng
Có con chim hót khùng điên
Cho ta đứng dưới mái hiên nhớ người

Mùa xuân nắng trải trên đồi
Hoa vàng rực nở đất trời vọng âm
Con chim nào hót thì thầm
Ngàn con sóng vỗ hương trăm biển ca.

Mùa xuân bướm lượn la đà
Hoa nồng phong nhụy bóng tà áo bay
Mùa xuân mây rộng vòng tay
Biển cùng ta cũng ôm đầy đam mê.

Mùa xuân liễu rũ tóc thè
Một vườn hoa tím hương quê xứ người

Kiều Mộng Hà

May 26-2021

KHÚC NHẠN CA

Hoàng hôn tịch mịch bóng chiều
Tiếng con nhen hát lời phiêu bồng buồn
Ngày hiu đất nhớ cội nguồn
Tiếng con nhen lạc gửi hồn tha phương.

Đêm khô cỏ úa nhớ sương
Tiếng con nhen khóc bi thương nhớ rừng
Khuya ngời nhấp chén trà lưng
Tiếng con nhen chạnh mơ rừng... ngừng bay.

Trăng khuya nhú ánh sao mai
Tiếng con nhen bổng ca bài bình minh
Tọa thiền Tâm mở trang kinh
Tiếng con nhen thả vô minh ngoài bờ.

Ngộ ra hít/thở hư vô
Tiếng con nhen bật khúc ngỡ ngỡ quen
Trăng tàn leo loét ngọn đèn
Mái hiên nhen vắng cánh sen phai màu...

Kiều Mộng Hà

May 23-2021

ĐOẢN THƠ KIỀU MỘNG HÀ

Ngoài Song

1- Đêm em đắp mộng... gói nhàu
Ngực không hong lửa thơ vào lạnh tanh
Ngoài song mưa gọi rung cành
Hàng cây trơ đứng, gió hành hình ai?

Bóng Xa

2- Hồn còn gửi lại phi trường
Tinh sương gió cũng biết buồn như ta
Mưa cong lệ dầm đường tà
Xe lăn lăn mãi bóng xa ngùi ngùi...

Đặng Môi

Mùa xuân gió hát không lời
Ta chiêm bao giữa cõi đời quạnh hiu.

Mùa xuân ngắm bóng nắng chiều
Ta, con chim lạ tiếng kêu lạc đàn
Mùa xuân biển hát dịu dàng
Hồn ta cổ tháp nghe vang âm buồn.

Kiều Mộng Hà

5-24-2021

3- Khuya nghe gió tạt buốt da
Cỏ phiêu bông lạnh mưa sa lưng trời
Sơn khô màu lá cỏ phơi
Hâm hoài nỗi nhớ trà mời đắng môi.

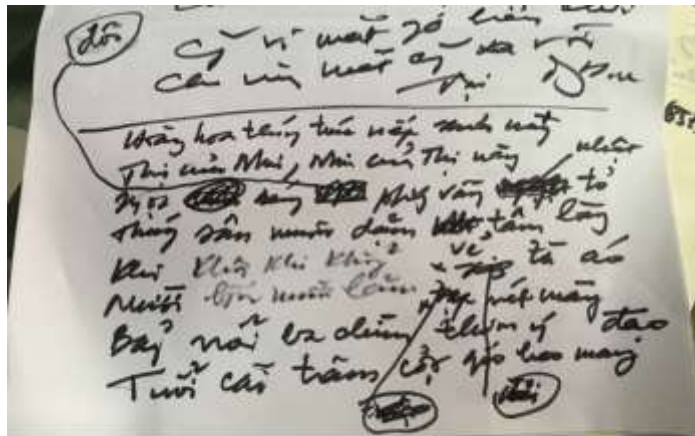
Trải Mộng

4- Mưa Xuân trải mộng trên đồi
Hàng cây xanh lá ta ngời buồn xo
Biển vô tư vỗ bờ xô
Ngàn con sóng vỡ hư vô có trầy?
Còn ta nỗi nhớ ôm đầy.

Kiều Mộng Hà

5-22-2021

Long Lanh Màu Trời

Thủ bút bài thơ của thi sĩ Trữ Vũ

Trước đây nhiều năm, người bạn bên Pháp qua Đức thăm tôi, hỏi, tôi cần mỹ phẩm của Paris không. Tôi đùa với bạn, tôi không cần gì cả, với lý do:

Bởi vì mắt ngắm trời xanh

Cho nên mắt cũng long lanh màu trời.*

Trong trí nhớ của tôi dường như có một góc lưu trữ những câu thơ tôi yêu, tôi thương. Nhiều khi, tôi không biết tác giả những câu thơ. Tình cờ, nghe đây một câu, thấy kia một câu, tôi vội ghi vào trí. Ngày còn bé, tôi có trí nhớ rất tốt. Tôi nhớ, tôi ngâm nga những từ, những ngữ, những vần thơ thật đẹp, thật thơ. Dần dà, những câu thơ như thân, như quen, như hòa vào vốn liếng ca dao tục ngữ trong ký ức của tôi. Trí tôi còn “giữ” thêm một dị bản của bốn câu thơ trên:

Mắt em ngắm trời xanh

Nên long lanh màu trời

Mắt em nhìn biển khơi

Nên xa vời đại dương.

Nhiều năm, tôi giữ mấy câu *long lanh màu trời* như của riêng mình. Ngày nọ, khi tình cờ đọc bốn câu thơ trong *Facebook* của người bạn, tôi xúc động lặng người, quýnh quíu hồi thúc người bạn, tìm giúp tôi tác giả bốn câu thơ. Sau khi giắt dây tứ tung, người bạn bảo, tác giả là thi sĩ Phạm Thiên Thu. Tôi lèo nhèo năn nỉ người bạn, tiếp tục tìm hiểu, những câu thơ ấy được trích trong tập thơ nào. Người bạn gõ cửa loanh quanh, cuối cùng đành lắc đầu, không biết chi thêm về bốn câu thơ này.

Đọc đi, đọc lại bốn câu thơ, lòng nhớ bâng khuâng thuở mười bảy tuổi, tôi đem bút viết, bồi hồi kể chuyện xưa. Truyện *Khi Mười Bảy Tuổi* được vài bạn đọc thương mến. Có lẽ, vì bạn đọc thấy lại thuở bẻ gãy sừng trâu của mình. Và cũng rất có thể, vì bạn đọc yêu thích bốn câu thơ tôi ghi ngay dưới tựa truyện. Và như vậy, đã nhiều năm, tôi thương bốn câu thơ, mà vẫn định ninh cùng tác giả của *Ngày Xưa Hoàng Thị*.

Cuối năm 2017, tôi thật vui, được một món quà đặc biệt: nhà văn T. Vấn, chủ bút của trang mạng văn học và tủ sách *T. Vấn & Bạn Hữu*, có nhã ý tái bản tập truyện *Bông Hoa Trên Phím* dưới dạng sách điện tử. Với tấm lòng đam mê chữ nghĩa và phong cách làm việc tận tụy, anh T. Vấn cẩn trọng chăm chút cả nội dung lẫn hình thức của tập truyện. Anh T. Vấn mời họa sĩ Trần Thanh Châu khoác cho tập truyện tấm áo mỹ miều với tranh *Bông Hoa Trên Phím Dương Cầm* và *Bông Hoa Trên Phím Guitar*. Anh nhờ nhà văn Lê Hữu “đề mắt” đến bản thảo của tập truyện. Bởi, qua những lần làm việc với nhà văn Lê Hữu từ trước, anh T. Vấn nhận xét: “Những ý kiến của anh Lê Hữu giúp cho tác phẩm nghiêm túc hơn, tạo sự tin cậy nơi người đọc, trước khi họ bỏ thì giờ ngồi xuống giở từng trang sách.” Những ý kiến, mà anh Lê Hữu rất khiêm tốn cho rằng “nhỏ nhặt”, là những lời góp ý rất to lớn cho tôi. Bên cạnh những đề nghị thay đổi chi tiết về kỹ thuật, trong truyện *Khi Mười Bảy Tuổi*, anh Lê Hữu đã sửa những chữ sai trong bốn câu thơ và ghi đúng tên tác giả.

Cũng vì mắt ngó trời xanh

Cho nên mắt cũng long lanh màu trời

Cũng vì mắt ngó biển khơi

Cho nên mắt cũng xa vời đại dương

(“*Ngón tay hoa*”, thơ Tru Vũ)

Với hiệu đính này, nhà văn Lê Hữu đã giúp tôi gặt thêm một mối duyên chữ nghĩa tuyệt vời.

Nay biết mình ghi tên sai tác giả, cũng như sai vài chữ trong bốn câu thơ, tôi rất áy náy. Tôi cảm thấy thật có lỗi với thi sĩ Tru Vũ, khi truyện đã đăng lên báo, sách đã phát hành. Tôi cần phải có lời xin lỗi trực tiếp đến tác giả. Sau mấy tiếng đồng hồ tra cứu trong *internet*, tôi từ từ tìm ra manh mối, dẫn đến những thông tin về thi sĩ Tru Vũ. Có nhiều bài vở viết về thi sĩ Tru Vũ: Ông là một nhà thơ, nhà Phật học nổi tiếng, và còn là một nhà thư pháp tiên phong của Việt Nam. Đọc trong trang nhà của Phạm Hoài Nhân, tôi đoán, anh “quen lớn” với thi sĩ Tru Vũ. Tôi viết thư làm quen với anh Nhân, nhờ anh giúp tôi “gặp” thi sĩ Tru Vũ. Anh Nhân cho biết, anh chỉ là bạn của con gái bác Tru Vũ. Các cô con gái là trợ thủ đắc lực của bác Tru Vũ trong sinh hoạt trên liên mạng.

Với địa chỉ anh Nhân giới thiệu, tôi liên lạc với An Hòa, con gái của bác Tru Vũ. Sau vài trao đổi với An Hòa, tôi được biết thêm nhiều chi tiết lý thú. Bác Tru Vũ cũng gốc Huế. Nhưng sống ở Sài Gòn từ thời trẻ. Chỉ khi gặp người cùng quê, bác mới nói giọng “Huê” (cách dùng chữ dí dỏm của An Hòa). Gia đình bác Tru Vũ cư ngụ ở gần đường Nguyễn Huỳnh Đức, Phú Nhuận từ năm 1960 (là năm sinh của tôi). Đấy cũng là con đường “của” gia đình chúng tôi cho đến khi chúng tôi rời Việt Nam năm 1982. An Hòa giúp tôi chuyển thư xin lỗi vì nhầm tác giả mấy câu thơ đến thân phụ của cô, thi sĩ Tru Vũ. An Hòa kể: “Ông khen chị là người tử tế và rất có trách nhiệm”.

Gởi lời xin lỗi đến tác giả, tôi chỉ cầu mong tác giả không buồn lòng vì chuyện nhầm lẫn của tôi. Tôi có nghe câu chuyện về một nhạc sĩ gặp trường hợp tương tự. Nhạc sĩ phổ nhạc bài thơ, mà ông tưởng của cô bạn. Phổ nhạc xong, ông mới biết, tác giả bài thơ là một thi sĩ nổi tiếng. Ông tìm gặp tác giả để xin phép mượn. Thi sĩ chấp nhận, vì sự đã rồi. Nhưng thi sĩ ấy cũng đôi lời trách nhẹ nhạc sĩ. Vậy mà, thi sĩ Trữ Vũ, chẳng những không rầy la tôi, mà bác còn sáng tác bài thơ khoán thủ thật đẹp, tặng cho tôi, nhân mỗi duyên gặp gỡ nhau, mỗi duyên gặp “người đồng hương có tâm hồn yêu văn chương và trân trọng cái đẹp”. Nhận những lời thăm hỏi của bác Trữ Vũ qua người con gái, tôi tưởng tượng, bác cũng có giọng Huế giống Ba tôi. Nếu Ba tôi vẫn còn ở trên đời này với chúng tôi, tôi sẽ đưa Ba đọc bài thơ. Tôi xúc động rung rung, tưởng như nghe giọng Huế, đọc chậm chậm, trầm trầm:

*Hoàng hoa thủy trúc nếp xưa nay
Thị của Như, Như của Thị này
Ngọc sáng đôi phương vàng nhật tỏ
Thúy sâu muôn dặm về tâm bày
Khi không khi không xinh tà áo
Mười bốn mười lăm đẹp nét mày
Bảy nổi ba chìm thơm ý đạo
Tuổi cài trâm cợt gió heo may.
(Trữ Vũ, 12/11/2017)*

Sau nhiều ngày “làm việc” chung với anh Lê Hữu, anh T. Vẫn gởi bản *PDF* hoàn chỉnh, chuẩn bị đưa tập truyện vào tủ sách *T. Vẫn & Bạn Hữu*. Đây cũng là lúc tôi vừa liên lạc được với thi sĩ Trữ Vũ, qua An Hòa. Tôi chuyển bản *PDF* của tập truyện đến thi sĩ Trữ Vũ và An Hòa, như là độc giả đầu tiên đọc *Bông Hoa Trên Phím* trong bản điện tử.

Tôi gởi thêm vài truyện ngắn khác đến bác Trữ Vũ. Trong những thư đi, tin lại, nghe “người đưa thư” nhắn: “Lần nào nhận truyện chị, ba em cũng nói, cô này viết dễ thương quá.” Được một người đã thành danh nhiều năm trước khi mình chào đời, đọc văn của mình và có đôi lời nhận xét, tôi vui ghê lắm, và cảm động nữa.

Đó đây trong các truyện của Hoàng Quân: *Khi Mười Bảy Tuổi, Bài Ca Hạnh Ngộ, Quê Bói Đầu Xuân, Rhodes - Hy Lạp - Hải Đảo Hoa Hồng*, những câu thơ của thi sĩ Trữ Vũ đã tô điểm, đã làm những câu chuyện thêm thi vị.

Tôi có nhiều bạn thân: bạn thuở tiểu học, trung học, đại học; bạn hàng xóm ở quê nhà; bạn láng giềng ở xứ người... Ngoài ra, tôi có những người bạn, tôi chưa hề gặp mặt, chưa hề nói chuyện, chỉ trao đổi thư từ trên liên mạng. Vậy mà, tôi vẫn cảm nhận tình bạn thân thiết, gần gũi. Bởi, chúng tôi “thấy” nhau qua sự đồng cảm: cùng thiết tha với tiếng Việt. Chúng tôi “nghe” nhau qua sự đồng điệu: cùng yêu thương tiếng Mẹ đẻ của mình.

Chuỗi tình cờ kỳ diệu, đúng hơn, những cơ duyên có liên quan đến “trời xanh”, đã cho tôi “gặp” anh Lê Hữu, anh T. Vẫn và bác Trữ Vũ, để mắt tôi vẫn được “long lanh màu trời”. Đây chẳng phải là ân sủng quý giá của cuộc sống, là món quà tặng tuyệt vời cho tôi đó sao?

Xin gởi lời cảm ơn trân trọng đến thi sĩ Trữ Vũ đã viết những vần thơ tuyệt đẹp. Xin gởi lời cảm ơn trân trọng đến nhà văn T. Vẫn, nhà văn Lê Hữu, họa sĩ Trần Thanh Châu đã chăm sóc đưa con tinh thần của Hoàng Quân, để *Bông Hoa Trên Phím* được cùng các tác giả khác góp mặt, là đầu sách thứ 30 trong *Tủ Sách T. Vẫn & Bạn Hữu*.

Hoàng Quân

Những câu thơ ghi theo trí nhớ, có hai chữ nhớ sai.

Phụ lục

Khi Mười Bảy Tuổi

Bởi vì mắt ngắm trời xanh

Cho nên mắt cũng long lanh màu trời.

Bởi vì mắt ngắm biển khơi

Cho nên mắt cũng xa vời đại dương

(Phạm Thiên Thu) *

Cô đang học lớp 11 trường Marie Curie. Ở ngôi nhà màu xanh, quận Phú Nhuận, luôn rộn ràng bạn bè thân quen lui tới. Có nhiều người là bạn chung của mấy chị em, thân thiết với cả nhà. Anh học ngang lớp ông anh cả của cô. Anh hay đến chơi. Cô đoán, anh thích chị lớn. Đôi khi, cô lại nghĩ, có lẽ anh mê chị nhỏ. Thường, cô hay bận tâm, “xem xét”, mỗi khi thấy có chàng nào ngắm ghé mấy bà chị. Nhưng theo con mắt cú vọ sắc lẹm của cô quan sát mấy thí sinh, cô chăm điểm anh từ khá đến giỏi. Bởi thế, khi anh đến nhà, cô không phải tung ra những chiến dịch “phá duyên”. Anh “cua” chị nào cũng được. Anh đến chơi, vui vẻ với mọi người trong nhà. Anh kể nhiều chuyện, từ lịch sử, địa lý, đến khoa học, văn chương. Là những câu chuyện thật lý thú, hấp dẫn. Trong mắt cô, anh là một nhà thông thái uyên bác. Cô có thắc mắc, anh luôn có lời giải đáp. Cô thật sự khẫu phục, tâm phục. Có lần anh nói chuyện tử vi. Cô ưu tư tuổi Canh Tý của mình, đem lá số của cô ra hỏi anh. Anh cắt nghĩa về những cung này, sao nọ. Anh phân tích như thế nào đó, mà cô hết bản khoản với lá số tử vi của mình. Khác hơn những dự đoán ông thầy đã diễn giải trong lá số tử vi của cô, mà Ba cô đã nhờ chấm số khi cô còn nhỏ. Anh hỏi cô có thích tự giải lại lá số của cô không, anh sẽ hướng dẫn. Lúc đó, cô cảm thấy hài lòng với những lời bình của anh về lá số tử vi của cô. Cô đang bận tíu tíu thư từ với đám bạn cũ và lằng xằng nói vòng tay với đám bạn mới. Nên cô dạ dạ, hẹn lần, hẹn lửa, rồi quên bẵng luôn. Anh vẫn đến chơi đều đặn. Khi hóng chuyện, cô vẫn những thích thú, ngưỡng mộ. Hết chuyện, cô phóng xe đạp lên nhà nhỏ bạn ở quận 10 tán dóc. Hoặc chạy qua chợ Tân Định, rủ nhỏ bạn khác dạo phố. Hay tà tà tới gần chợ Trương Minh Giảng, thưởng thức món đậu luộc bỏ đường của má nhỏ bạn xưa... Cô vui với ngày tháng độc thân vui tính như vậy. Chẳng thắc mắc, khi hai bà chị mình yêu đương ra rít, khi nhỏ em gái đi chơi lằng quăng với bồ. Cô vẫn luôn nghĩ rằng, mình sẽ không bao giờ lập gia đình, để được ở hoài với Ba Mẹ.

Một buổi chiều, cô chèo queo ở nhà. Muốn đi chơi, mà nhà chẳng còn chiếc xe đạp nào. Ai nấy vi vút đầu đầu rồi. Chỉ cầu may có nhỏ bạn nào tới rước. Đạo đó, đồ đạc trong nhà cứ lần lượt ra đi. Nhất là những tài sản có tính chất “tư bản”. Cho nên, có thời kỳ, dân Việt hình như không có cơ hội biết đến chức năng của điện thoại. Cô đi tới, đi lui. Nhà cô nhỏ xíu. Đi tới mấy bước, đụng cửa sắt trước. Đi lui mấy bước, đụng cửa gỗ sau. Lúc đó, anh đến. Thôi thì, buồn ngủ gặp chiếu manh. Không vui bằng đạp xe vịn tay mấy nhỏ bạn, chạy hàng năm, hàng ba, dung dăng trên những con đường rợp bóng cây, hay quây quần bên hàng chè đậu xanh, đậu đỏ. Nhưng có người nói chuyện, vẫn hơn lủi thủi một mình giữ chùa. Sau màn chào hỏi như thường lệ, cô xuống bếp. Bây giờ, củi lửa khó khăn, mấy chị em cô nấu nướng đơn giản. Ông anh từ xứ sở tư bản gửi về cho cái bếp điện. Nên chị em cô chỉ phải chi tiền điện, chớ không phải đổ mắt, phòng má vì than củi. Cô lúi húi nấu nước sôi pha trà. Tiếng anh vọng xuống:

- Có cần anh giúp gì không?

- Dạ không. Em rành mấy vụ điện đóm này lắm.

Thật ra, không phải cô rành về điện. Mà vì điếc không sợ súng. Hễ bếp có gì trục trặc, cô cứ mở đại máy ốc vít ra coi phía trong, rồi lau lau, vắn vắn. Sau đó, máy móc lại như lành bệnh. Cô chăm chú với bình, với tách, mà không hay anh đã đứng sau lưng cô. Cô hoảng sợ tưởng như tiếng nói không thoát ra cổ họng được, khi anh ôm choàng lấy cô, thì thầm:

- Bé con, sao bé con dễ thương dữ vậy hả?

Cô kinh ngạc, dẫy dụa. Nhưng xem ra sức lực bẻ gãy sừng trâu của cô chẳng là bao so với anh. Khi anh xoay người cô lại, bắt gặp đôi mắt mở to, sợ hãi của cô, anh cúi xuống:

- Bé con, sao vậy hả? Em không thấy là anh thương em sao?

Anh nhắc bồng cô lên:

- Bé con, em phải biết là anh thương em chứ!

Cô không trả lời, cứ cố gỡ hai cánh tay anh đang ôm chặt. Anh để cô đứng xuống, buông tay ra. Anh nâng cằm cô lên, hôn má, hôn trán cô:

- Em không cần trả lời ngay bây giờ.

Cô nhìn trừng trừng vào anh.

- Bé con nhắm mắt lại đi. Anh cúi xuống hôn môi cô.

Cô nhìn sững, thấy cặp mắt kính dày cộm của anh thật gần. Cô lùi lại mấy bước, kịp thấy nước đã sôi. Cô luống cuống, lấy trà, pha nước.

- Bé không nói gì với anh được sao?

- Dạ, dạ... - Khó khăn lắm vài thanh âm mới thoát ra khỏi cổ họng. - Mời anh uống nước trà.

- Cám ơn bé con. Bây giờ anh về. - Anh vuốt má cô- Lần tới nhớ nghĩ câu trả lời cho anh nghe.

Cô không nhìn anh nữa mà cúi gằm mặt. Cô chẳng biết anh ra khỏi nhà ra sao. Anh đã nhẹ nhàng kéo cửa sắt xếp lại như cũ. Cô trở vào bếp, nhìn chăm chăm tách trà. Tưởng như chung quanh trời đất quay cuồng. Lòng cô ùn ùn cơn giận anh. Tại sao anh lại dám ôm cô. Ai cho phép anh hôn cô. Ý nghĩ kế tiếp làm cô sợ muốn quy. Vậy là cô thành “bò” của anh rồi. Tức là, cô sẽ phải lấy anh làm chồng. Như vậy là dự định ở hoài với Ba Mạ suốt đời tan thành mây khói. Càng nghĩ cô càng tức anh. Người cô nhũn ra, như muốn bịnh. Đến chiều tối, cô cù rữ như gà mắc mưa. Không cười nói nổi. Đêm đó, cô ngủ chập chòn. Cứ nghĩ đến buổi chiều, tức giận vẫn còn đó. Nhưng khuôn mặt anh với cặp mắt kính, có lúc thật dễ ghét mà có lúc hình như cũng... không dễ ghét lắm. Ngày sau anh đến, có nhiều người trong nhà. Anh vẫn chuyện trò vui vẻ với mọi người, không có gì đặc biệt với cô. Cô vừa ngạc nhiên, vừa thất vọng. Cô không thèm ngồi góp chuyện, bỏ ra ngồi ngoài hè đọc truyện. Nghe tiếng anh chào ra về, cô đứng dậy, tránh qua một bên để anh dắt xe ra cửa. Cô cúi đầu, cố lấy giọng tự nhiên:

- Dạ, anh về ạ.

- Ô! Chút xíu nữa anh quên. Anh có mang cho em cuốn sách đây.

Cô đưa tay nhận cuốn sách, lí nhí nói cám ơn. Không dám ngước lên, dù rất muốn thấy ánh mắt của anh sau làn kính ra sao. Cô kéo ghế ngồi, vờ đọc tiếp sách, lật vài trang cuốn sách anh mới đưa. Từ đó, anh hay đến chơi, vẫn thăm hỏi cả nhà, và mang sách đến cho cô. Giữa những trang sách là những thư anh viết ngày càng dài. Anh gọi cô là chó con, mèo con, dù anh biết cô là chuột con. Cô chưa có dịp trả lời, “Dạ có” cho câu hỏi của anh. Cô cũng chưa bao giờ viết thư cho anh, dù lòng cô muốn viết còn dài hơn những lá thư hàng năm bảy trang của anh. Nhưng chắc chắn anh hiểu cô, và đón nhận ánh mắt rạng ngời yêu thương đôi lần cô gờ gắm. Cô đâm lười, không còn hăng hái chạy đó đây đùm tùm với bạn bè. Cô ưa quanh quẩn trong nhà. Vốn đã thích đọc sách. Giờ đây cô lại càng mê mẩn hơn. Cô như trong tâm trạng - *Khi ấy em còn thơ ngây. Đôi mắt chưa vương lệ sầu. Cười đùa qua muôn ánh trăng... Rồi một hôm, Có chàng trai trẻ đến nơi này, Đời em có một lần, Là lần tìm em thấy yêu chàng...*

Mùa hè, cô về quê, áp úng kể cho mấy đứa bạn thân rằng, cô biết yêu. Tụi bạn xúm lại, bắt cô làm bài luận tả người. Cô chỉ biết kể là anh lớn hơn cô mười tuổi và cận thị. Tụi bạn dụ cô kể, hai đứa đi chơi

những đầu, tình tự những gì. Cô chưa bao giờ đi chơi với anh. Lần nọ, có mặt đông người, anh rủ cô đi chơi. Cô từ chối, vung vãng. Ánh mắt của cô chắc hung dữ lắm. Cô có thú nhận với bạn bè, cô xao xuyên, bồi hồi ghê lắm, khi đọc những lá thư dài ơi là dài của anh. Cô cũng kể thiệt, về quê gặp gia đình thì vui, nhưng cô nhớ anh lắm. Mặc dù ở Sài Gòn, cô đâu gặp anh nhiều đâu. Cô đâu tiết đám bạn, là anh có lần ôm cô, hôn cô.

Hết hè, cô về lại Sài Gòn. Cô nhớ Ba Mạ và mấy đứa em quay quắt. Chỉ muốn ở lại luôn ngoài quê. Vào lớp 12, cô gặp vấn đề về hộ khẩu, sợ không làm được thủ tục thi tốt nghiệp phổ thông. Cô đã khóc tẩm tức suốt đường về, khi cô giáo chủ nhiệm nhắc cô hạn chót phải nộp lý lịch với chứng nhận của phường khóm. Thôi, như vậy chắc trường sẽ đuổi cô, cô hết được đi học. Nghĩ đến điều này, cô buồn khủng khiếp. Lúc đó, cô quá mê đi học.

Khi anh đến chơi, cô vẫn trong cơn âu sầu sợ bị đuổi học. Cô chưa có dịp tâm sự nỗi lo của cô với anh. Cô vội vàng dấu biến lá thư anh ép trong sách. Nhưng không còn những nôn nao, tìm góc vắng để đọc thư như những lần trước. Sau đó, chị cô đã lo được cho cô các giấy tờ cần thiết. Cô có tên trong danh sách những thí sinh dự thi tốt nghiệp trung học của niên học 1977-1978. Cô mừng quá chừng. Cô trân trọng những giờ học.

Mỗi sáng đạp xe đến trường, lòng cô rộn khúc hoan ca. Thường cô học khá. Giờ đây, cô lại giỏi hơn. Cô sung sướng là học trò ruột của cô giáo Anh Văn. Cô hăng hái nhận làm bài thuyết trình về Châu Mỹ La Tinh của cô giáo Sư Địa. Trường lớp với cô bỗng nhiên là tâm điểm trong mọi sinh hoạt của cô.

Tự dưng cô không mong anh đến. Chẳng có một lý do nào rõ ràng, cô tránh mặt anh. Khi anh đến, nếu đang ở nhà sau, cô chuồn ra bếp, đi tắt hẻm nhỏ, thơ thẩn ra chợ. Hoặc đi đâu về đến nhà, vừa hé cửa sắt, thấy xe của anh, cô đạp xe đi dạo lòng vòng thật lâu. Có lần anh đến, cô không tránh được, nên vẫn ngồi nhà. Cô nhớ mình ngồi thu lu nơi ghế dựa, lấy cuốn sách che mặt, vờ ngủ. Hình như lúc đó cô cảm thấy ghét anh. Kiểu như ghét đào đất đổ đi. Không hiểu tại sao. Không biết anh đã ngồi trong im lặng bao lâu. Có lẽ anh nhìn thấy sự thay đổi tình cảm trong cô. Lần sau cùng, anh đến, cô vắng nhà. Anh có nhờ đưa cho cô cuốn **Bóng Tối Ở Cuối Đường**, cuốn truyện dịch từ *Die Nacht von Lissabon* của văn sĩ người Đức E. M. Remarque, không kèm thư trong sách như những lần trước. Nhớ có lần anh kể, anh đang tìm đường vượt biên. Từ đó cô bật tin anh. Trên trường cô vẫn vui với bạn bè. Vẫn nhí nhảnh đùa giỡn. Vẫn chép thơ, chép nhạc trao đổi với mấy nhỏ bạn. Vẫn rù rì chuyện trên trời, dưới đất.

Trong lớp có Nguyễn Thừa Thiên, học rất giỏi. Nghe tên đoán được quê ở đâu rồi, mặc dầu Thiên nói giọng Bắc 54. Ngày nọ, khi đọc bài trong giờ Văn, Thiên đang từ giọng Bắc chuyển qua giọng Huế. Cô quay xuống bàn dưới, cũng là lúc Thiên ngó lên cô. Cả lớp ban đầu ngạc nhiên, nhưng sau đó cười ồ. Cô cũng cười giòn giã, vui vui. Có cảm động một chút. Rồi thôi. Cô đôi với Thiên cũng như với các nam sinh khác trong lớp. Thỉnh thoảng đi học về, tình cờ gặp Dũng lớp bên cạnh, hai đứa đạp xe chung một quãng trên đường Trương Minh Giảng. Có lần Dũng tâm sự, Ba Mạ Dũng người Huế, mà Dũng không nói được giọng sông Hương, dù rất muốn. Dũng là tay giỏi chữ nổi tiếng của mấy lớp ban Văn. Cô lại cười cười, thấy Dũng dễ mến. Nhưng chỉ vậy, cô vẫn chưa đặt câu hỏi, bao giờ (lại) biết tương tư.

Cô lên đại học, hình ảnh của Thiên và Dũng dừng lại ở Marie Curie. Cô vẫn giữ những cuốn sách anh tặng cô. Những lá thư dài của anh cô cất rất kỹ. Rồi đến khi, nghĩ là không nơi nào an toàn, cô đem thư đọc lại, giữ trong trí nhớ. Xong, xé thư. Cô nhớ, trong một lá thư anh viết:

Bởi vì mắt thấy trời xanh,

Cho nên mắt cũng thanh thanh màu trời.

Bởi vì mắt thấy biển khơi,

Cho nên mắt cũng xa vời đại dương.

Đôi khi cô nhớ anh băng khuâng. Nhưng cô không muốn tượng ra khuôn mặt của anh thế nào. Lần nọ, anh hát cho cô nghe bài **Suối Tóc** của Văn Phụng, một bài hát anh rất yêu. Anh hỏi cô, “Biết anh thích nhất đức tính nào của phụ nữ không?” Cô lắc đầu. Anh nhẹ nhàng, “Dịu hiền. Dịu hiền như bé con của anh.” Thời cô vào đại học, cô nghịch ngợm dữ lắm. Bạn bè đùa, cô đến đâu, không chết trâu, cũng chết bò. Có anh bạn còn so sánh cô với chó mèo chim cá và với cả cọp nữa. Nhưng khi cô mười bảy tuổi, với anh, cô rất dịu hiền.

Thuở làm sinh viên, với cô, là những ngày tháng hoa mộng trong đời. Giữa muôn háo hức của trường lớp mới, vẫn có những lúc cô nghĩ đến anh. Cô không còn cảm thấy ghét anh. Một lần, trong giấc mơ, cô thấy anh hát bài **Michelle** của The Beatles *Michelle ma belle, sont les mots qui vont très bien ensemble, très bien ensemble. I love you. I love you. I love you. That's all I want to say.* Giấc mơ thật nhẹ nhàng. Tự dưng cô nghĩ đến tên Michael. Đôi lần trong nhật ký thời đại học, cô có nhắc đến Michael, là cô nhắc đến anh. Nhưng cho đến bây giờ, bao nhiêu năm qua, cô không hề nghe tin tức nào về anh.

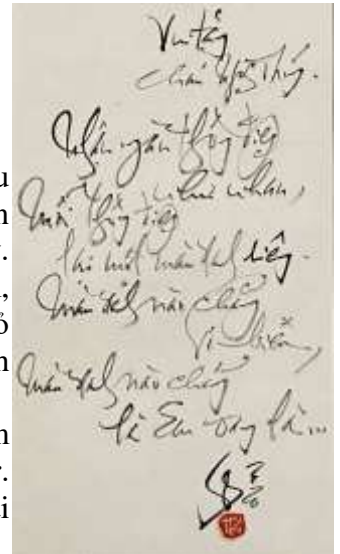
* *

Mới đây, tình cờ đọc các thư qua, thư lại của mấy người bạn học cũ trên *Facebook*, thật bất ngờ, cô gặp mấy câu thơ:

*Bởi vì mắt ngắm trời xanh
Cho nên mắt cũng long lanh màu trời.
Bởi vì mắt ngắm biển khơi
Cho nên mắt cũng xa vời đại dương.*

Cô xúc động ngẩn ngơ. Trời ơi! Đây là mấy câu thơ “của riêng” cô bao nhiêu năm nay rồi. Đã qua thuở xưa hơn ba thập niên. Đã xa chôn cũ hơn mười ngàn cây số. Nhưng bây giờ, thời gian như ngừng lại, không gian như quanh đây. Hình ảnh của mấy chục năm trước nơi quê nhà, lúc ẩn lúc hiện, nhưng êm đềm, đầm ấm trong trí cô. Cô thấy lại con bé mười bảy tuổi, mặc bộ đồ màu đỏ hồng có chấm trắng, tóc xõa ngang vai. Con bé ngỡ ngàng, run rẩy, hỏi mình biết yêu rồi chẵng?

Cô vội liên lạc người bạn, hỏi xuất xứ của mấy câu thơ. Thì ra, thi sĩ Phạm Thiên Thư đã viết bài thơ cho nàng thơ của ông ta, và có thể cho tất cả bạn thơ. Nhưng đối với cô, mấy vần thơ đó là của anh, chép cho cô, cho mỗi tình thơ đại của con bé mười bảy tuổi ngày xưa.

Tháng Tám 2013

Trích lời ca trong các nhạc phẩm:
Thơ Ngây của nhạc sĩ Anh Việt
Michelle by The Beatles

* Giữ nguyên văn như trong ấn bản 2015.

Viết thêm:

Tôi gửi tặng thi sĩ Trụ Vũ tập truyện **Long Lanh Màu Trời**. Không lâu sau, tôi nhận được bức tranh thư pháp của bác.

“Vui tặng cháu Ngọc Thúy.”

Nhận ngàn thông điệp như nhau

Mỗi thông điệp lại một màu xanh riêng.
Màu xanh nào chẳng vô biên,
Màu xanh nào chẳng là Em đang là...
(Trụ Vũ, 2020)

Đến nay, tôi quen với thi sĩ Trụ Vũ được hơn ba năm. Mọi thư từ liên lạc đều qua người con của bác. Từ đó, thỉnh thoảng tôi được nhận thêm những món quà thơ tuyệt vời của thi sĩ Trụ Vũ. Đọc những vần thơ, nhìn những nét bút cọ thư pháp của thi sĩ Trụ Vũ, của ông cụ 91 tuổi, lòng tôi dâng lên những xúc động khôn tả.

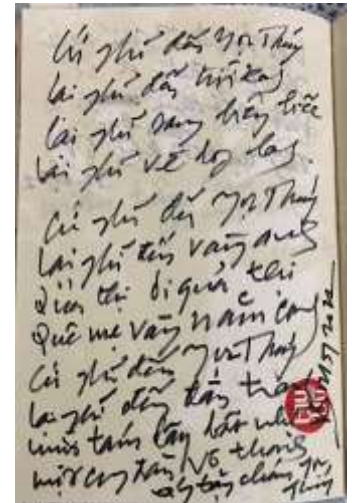
Cách đây mấy ngày, một sớm mai tháng Năm, tôi nhận được tin nhắn của An Hòa, con gái thi sĩ Trụ Vũ: “Bài thơ ba em mới làm hôm nay tặng chị”.

Cứ nghĩ đến Ngọc Thúy
Lại nghĩ đến trời xanh
Lại nghĩ sang biêng biếc
Lại nghĩ về long lanh

Cứ nghĩ đến Ngọc Thúy
Lại nghĩ đến vàng anh
Quả thị ơi quả thị
Quê mẹ vàng năm canh

Cứ nghĩ đến Ngọc Thúy
Lại nghĩ đến đàn tranh
Mười tám dây bắt nhịp
Một cung đàn vô thanh.

(Quý tặng cháu Ngọc Thúy
Trụ Vũ, 12.05.2021)

Những bài thơ tuyệt vời của bác Trụ Vũ đã mang đến cho tôi vùng trời xanh bằng bạc, với nắng ấm chan hòa, với niềm vui rạng rỡ trong hồn. Mỗi duyên chữ nghĩa với thi sĩ Trụ Vũ là món quà kỳ diệu Ông Trên đã ban tặng cho tôi.

Hoàng Quân, 12.05.2021

HÔNG CHỊU THUA!

(Quý ông than: “Lấy vợ trước sau gì cũng... chết!”
Vậy mà anh này đang xin vào cửa... Tử.)

*
Bị em giận, hết hồn
Hông hiểu gì ráo trội
Em hỏi anh: “Chịu hôn?”
Anh... hôn, sao hông... chịu?

Như người chết chưa chôn

NGỌC LAN CỦA MẸ

Bạn bè chê tôi khờ khạo
Ai thông minh thế, tại sao
Thương chi một tà áo trắng
Đơn giản bạch lan cài đầu?

Theo tóc nữ sinh vào lớp
Phấn, hoa, áo, vở cùng màu
Ngọc lan từ tuổi mười sáu
Hoa cài thơm tóc, ngọt nhau.

*Đường nhà em, lớn vồn
Em ra, vô chấp chòn
Hành tội người-dám-hồn.*

*Tánh “buông dằm, cầm chèo”
(Rất linh hoạt, tháo vát)
Em... hỏi thì... chịu* theo
(Ai biểu đòi bắt tử!)*

**
Mấy ngày em tránh xa
Thằng-con-nít hết lớn
Xa “mút chỉ cà tha”
Chẳng còn ai xí xọn.*

*Chẳng đoán già, đón non
Nên mọi chuyện trót quớt
Ông Trời hồng thương con
(Con thương nàng quá xá!)*

*Tội ngậy ngô đáng... đòn
Nên vòng vo sóng lạch
Nhớ Người Ta, héo hon
Thèm lại được đưa đón.*

*Nhớ nhất bộ bà ba
(Hồng, thua má cô nhỏ)
Tội nghiệp con thật thà
Cứ đứng chờ đầu ngõ.*

Xin Trời giúp con giùm!

Á Nghi, 21.5.2021

**CHIÙ: chiều*

THUYỀN HƯỚNG ĐẠO CẦN GIỮ VỮNG TAY CHÈO

(Những kẻ phản bội anh em là thành phần cần bã
cần đào thải.)

*

Chúng khoe “bác sĩ, kỹ sư”
Khích người chia tam, xẻ tứ.
Giúp ích? Luôn luôn chối từ,
Chỉ lao vào đây quấy rối!

*

Giữa bao sắc màu rực rỡ
Ai nhắc hoài đóa hoa nao:
-Vậy mà thâm thương, trộm nhớ
Ghiền luôn hương tỏa ngọt ngào.

Ai yêu tóc thơm vương áo
Sao ngậm ngừng tình chẳng trao?
Tôi ngây thơ làm sao biết
Hương hoa ngày ấy thơm... lâu!

Mỹ nhân toàn bích, toàn hảo
Mỗi cô một vẻ thanh tao
Thương chi tung tăng chân sáo
Chẳng biết có Người theo sau?

*

Ướp hoa trong các chất béo
Anh chưng cất lấy tinh dầu
Được hương hoa tươi hé nhụy
Thơm mùi diên đảo tình sâu.

Sao mà tế nhị kín đáo
Quà tỏ tình muộn biết bao
Hẹn ai kiếp sau đáp báo
Tim này đã có Chàng vào!

*

Vẫn mặc áo trắng yêu dấu,
Vẫn mơ hoa cài tóc luôn
Nhưng hoa ở đây không có,
Mẹ già tay yếu, chân run.

Dẫu muốn cài tóc con gái
Cũng xa tằm tấp nghìn trùng
Cám ơn tình si Ai tỏ
Làm tôi nhớ Mẹ vô cùng!

*

Cặp ôm bây chừ ra ngõ
Tóc không được Mẹ cài hoa
Dù hoa trong sân vẫn đợi
Mà con chưa được về nhà.

Ngày xưa Mẹ thương con gái
Có Người nhờ thế thương... theo
Bây giờ Người Ta vẫn nhớ
Nhớ lây: chỉ một Mẹ yêu!
Á Nghi, 22.5.2021

Dù “kiến trúc sư, luật sư”
Đồng mưu cùng “nha, dược sĩ”
Hướng Đạo hải ngoại cần ư
Kết thân vào giấy... bằng cấp?

Đồng phục nhả nhụi trơn tru
Mà ban bùa mê, thuốc lú
Đầu óc chia rẽ tối mù
Đưa Hướng Đạo vào cửa tử?

Nhìn thuyền Hướng Đạo nguy nàn
Hỏi Anh Em BẮT Tay Trái
Đoàn kết đẹp sạch Việt gian
Sóng to cần tay chèo vững!
Ý Nga, 19.5.2021

CHẲNG CÓ AI NGỜ ĐẠI DỊCH WUHAN

(Thương về các em Hướng Đạo Sinh đã cùng giúp
ích trong Cộng Đồng.)

*

Quý bác cao niên thích lên núi sống
Đâu ai có ngờ đại dịch Á Đông
Lại lây tràn lan sang cả thế giới
Tắc nghẽn mọi thứ, sức lão sao gồng?

Thể hiện lòng nhân rất cần tận tụy
Sá gì tụt áo hay chút sút khuy
Các em hãy còn tràn đầy sinh khí
Trong khi bô lão cần cứu cấp kỳ!

Có những con dộc càng leo càng mới
Cứ tưởng nửa chừng bỏ cuộc chịu thua
Nhưng ta không thể buông người trượt xuống
Nên em hãy cố từng bước vượt qua!

Ý Nga, 19.5.2021

TÁC: không thông, bị lấp lại

MỜI EM THEO CON VÀO HƯỚNG ĐẠO

Anh chị em Hướng Đạo
Tay trái bắt từ tim
Không thể để em chìm
Kết thôi tình thân ái!

Kẻ không tình chẳng nghĩa
Em chưa hiểu gì sao?
Cứ chờ họ hồi đầu
Sao em không tỉnh ngộ?

Không nghe con kể khổ
Sao cứ nằm khóc than?
Chúng cắt cỏ, chạy bàn
Bị đè đầu, cỡi cỏ.

*

Phụ tình họ hiền lộ
Trí em còn lu mờ?
Hãy nghĩ đến con thơ
Rồi Chúa thương, Phật độ!

Chữa con tim rướm máu:
Tới đảo phải lên... bờ
Bờn... bờ, họ chuốc nơ
Ác hữu thời ác báo!

Số mười cũng nhiều lắm
Không Hai, còn một không (10)
Hai mươi (20) bạn tâm đồng
Hai chục bạn ngàn dặm.

Quên đi phường phụ bạc
Ai cũng muốn giúp em
Chớ để buồn tăng thêm
Đứng lên mà đi tiếp!

Ý Nga, 18.5.2021

*Bờn > viết theo 2 nghĩa: đùa giỡn, bờn bờ: có ý
trêu ghẹo, đùa, không vào bờ thì sẽ bị chết trôi

EDMONTON... CÓ GÌ LẠ?

Khi mới qua Canada định cư ở thủ đô Ottawa, tôi chẳng biết nhiều về các thành phố khác, ngoại trừ vài thành phố lớn lân cận xung quanh miền Đông Canada như: Toronto, Montreal, Quebec. Đến lúc chồng tôi được chuyển việc làm tôi mới biết có một thành phố mang tên Edmonton ở vùng viễn Tây Canada thuộc tỉnh bang Alberta. Thời đó chưa có Google nên chúng tôi phải vào thư viện Ottawa để tìm sách đọc về Edmonton trước khi dọn đến cho bớt ngỡ ngàng. Dù là thủ phủ của bang nhưng Edmonton không phải là thành phố lớn, dân số hơn một triệu người với diện tích 684 cây số vuông và chẳng có tiếng tăm gì với những điểm du ngoạn nổi bật. Ngày chia tay với bạn bè, họ chúc chúng tôi đến Edmonton bình an cuộc sống với... mọi da đỏ, vì họ nghĩ đây là vùng thảo nguyên bao la, gần phía Bắc Cực, là nơi cư trú của dân “native”. Người trong Canada mà còn nghĩ vậy thì nói chi đến những người ở các nước khác. Mỗi khi có bạn ở Mỹ, Châu Âu, Úc hay Việt Nam hỏi tôi ở thành phố nào, khi nghe đến Edmonton ai cũng ngỡ ngàng:

- Edmonton ở đâu, có gần Toronto không?

Tôi hơi bị... quê, nhưng vẫn cố gỡ gạc:

- Bạn có biết thành phố Vancouver thuộc bang British Columbia không, nằm gần với Seattle của bên Mỹ đó!

- Vancouver của Canada và Seattle của Mỹ là hai thành phố nổi tiếng, ai mà không biết!

- Thì đó! Edmonton của tôi gần Vancouver.

- Gần là gần bao lâu tiếng lái xe?

- Cỡ... 12 tiếng à!

- Mà đến Edmonton có gì... chơi hôn?

- Cũng có chứ! Cái West Edmonton Mall lớn như Bắc Mỹ.

- Xời! Mall ở nơi đâu chả giống nhau, chỉ có diện tích lớn hơn thì có gì mà... khoe!

Tôi tự ái dòn dập, nhưng họ nói cũng chẳng sai. Thú thật, cả năm tôi đến West Edmonton Mall chùng một, hai lần, và khi có người thân từ nơi khác qua chơi thì đưa họ đến đó cho biết. Mall rộng lớn thênh thang vì ngoài các tầng lầu cho shopping, còn có các casinos, hotels, restaurants, supermarkets, bars, rạp chiếu phim, hồ tắm có bãi biển nhân tạo... nên mua sắm xong cũng rã rời cả chân tay. (Chả hiểu tại sao thành phố nhỏ xíu mà lại... chơi sang, xây một cái Mall thiệt bự?)

Thành phố nhỏ nên cộng đồng người Việt cũng nhỏ. Phố Việt chỉ quanh quẩn mấy blocks đường, và các quán ăn món Việt cũng ở mức độ “thường thường bậc trung”.

Tôi âm thầm sống trong thành phố Edmonton bé nhỏ gần hai mươi năm qua, cho đến vài năm gần đây, cũng những bạn bè trước đây hờ hững hỏi Edmonton có gì vui, có gì lạ thì nay họ phone cho tôi, giọng điệu thay đổi 180 độ, ân cần thân thiết:

- Bà ở Edmonton vậy có biết thầy Thích Pháp Hoà không nà?

- Thì sao? Nhà tui chỉ cách chùa Trúc Lâm của Thầy vài con đường.

- Bà không biết thiệt sao? Thầy đi thuyết pháp trong cộng đồng người Việt khắp nơi, từ đất nước Canada qua đến hầu hết các tiểu bang nước Mỹ, đến cả Nhật Bản, Hàn Quốc. Tiếng tăm của Thầy bay về cả Việt Nam. Bà vào youtube kiếm tên Thầy, muốn nghe bằng tiếng Việt hay tiếng Anh đều có.

Trước đây khi Má tôi còn sống thì bà thường đi Chùa, sau khi Má mất đến nay chỉ còn vài anh chị em có đi Chùa vào những dịp lễ lớn. Riêng tôi trở thành con chiên của Chúa, nhưng vì mê các món ăn chay của Chùa Trúc Lâm rất ngon như chả giò, canh chua, đậu hũ chiên giòn, đậu hũ kho thơm, nên thỉnh thoảng có ghé mua.

Bữa đó, sau khi mua đồ chay, tôi thấy trong tủ sách của Chùa có sách của Vĩnh Hảo, người gốc Nha Trang từng là một tu sĩ Phật Giáo, sau đó hoàn tục, hiện đang ở California. Tôi đã đọc và yêu mến

khung cảnh bằng bạc của quê hương qua những ngôi Chùa bình yên mùi khói nhang hòa quyện với tiếng gõ mõ của từng thời kinh sớm chiều, cũng như những triết lý giản đơn nhưng thâm sâu giữa đời và đạo trong sách của Vĩnh Hảo. Thầy Pháp Hòa thấy tôi ngắm sách liền bảo:

- Chị thích thì đem về đọc, khi nào xong đem lại trả cũng được.

- Nếu con giữ luôn, được không Thầy?

- Lúc đó thì em tặng chị, còn bây giờ thì cho... mượn!!

Nói đùa vậy thôi, chớ tôi có thời gian dài làm MC cộng đồng nên Thầy Pháp Hòa cũng từng thay mặt Chùa đi dự những buổi Hội Chợ Tết, Trung Thu, Gây Quỹ...tôi nào dám lấy sách của Thầy, mang tiếng ...xấu cho MC thì sao!

Hoá ra, tôi là hàng xóm của một “ngôi sao”. Chị bạn bên Dallas kể, chiều nào đi làm về, lúc nấu cơm chị mở youtube nghe Thầy, mỗi lần nghe xong, chị thấy hết muốn cần nhân chồng con nữa, mà thương yêu nhau hơn. Nhỏ bạn bên Pháp thì nói, nghe Thầy để hiểu hai chữ “vô thường” của cuộc đời, nhưng vì hay ...quên nên phải nghe mỗi ngày để nhớ mà sống chậm hơn. Một chị khác bên Việt Nam tâm sự với tôi, có đêm chị nằm mơ thấy được nghe Thầy giảng, tỉnh dậy mà cõi lòng bình an chi lạ.

Tôi liền tìm youtube nghe thử, và quả thật là hay. Giọng nói từ tốn, không khuyến khích mê tín, cuồng đạo, rất gần gũi, có duyên và hài hước nhẹ nhàng.

Một vị tu sỹ, lãnh đạo tinh thần của một tôn giáo, khi có tài giảng thuyết hay, hấp dẫn, sẽ thu hút được đám đông. Những yếu tố tạo nên bài giảng hay, có thể kể đến: nội dung bài giảng, cách chuẩn bị soạn thảo bài giảng, lối trình bày bài giảng, và ...diện mạo bên ngoài của vị giảng thuyết (yếu tố cuối cùng này cũng khá quan trọng á!). Thầy Pháp Hòa có dáng dấp, phong thái, khuôn mặt, ánh mắt, nụ cười làm cho người đối diện lập tức cảm mến và tin tưởng nên Thầy có lượng “fan” đông đảo là chuyện dễ hiểu.

Để đáp ứng nhu cầu tìm hiểu Phật Pháp của Phật tử khắp nơi, khi Chùa Trúc Lâm khá chật hẹp, Thầy Pháp Hòa đã xây dựng Westlock Meditation Center, còn gọi là Tu viện Tây Thiên, vùng ngoại ô Edmonton. Không gian tu viện Tây Thiên thân thương thanh tịnh, phẳng phất bóng dáng quê nhà, có chút hiền hòa đặc trưng của làng quê châu Âu hay Bắc Mỹ. Những đôi cỏ xanh mượt xen kẽ những hàng cây táo, vườn hồng ngát hương, các loài cây có tán xanh rì gợi cho người thường ngoạn thấy lòng tĩnh tâm, buông xả, hít thở trọn vẹn vào cái không khí tĩnh lặng, trong veo và thanh tao ấy. Mỗi năm Tây Thiên đón chào cả ngàn du khách từ khắp nơi (nhiều nhất là từ Mỹ) đến viếng và tham dự các khoá tu học suốt bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông.

Và thế là Edmonton bỗng dung...nổi tiếng, ít nhất là trong giới Phật Tử muôn phương. Mấy đứa bạn ngày xưa hay “chọc quê” tôi ở vùng “khí ho cò gáy”, nay không tiếc lời ngợi khen nức nở, hứa hẹn sau mùa dịch sẽ bay đến Edmonton để diện kiến Thầy Pháp Hòa bằng xương bằng thịt, rồi sau đó...dư thời giờ, tiện thể sẽ ghé...thăm tôi!

Ai đó đã nói “yêu em lòng chọt từ bi ...bắt ngờ” quả không sai!

KIM LOAN

Hồi ký Hồng Thủy - **MÙA XUÂN KHÔNG TRỞ LẠI**
(Kính tặng Mẹ yêu dấu người đã hysin cả một thời xuân sắc cho chúng con.)

Mẹ tôi lấy chồng năm người 22 tuổi, bốn năm sau thì bố tôi qua đời, lúc đó mẹ tôi mới 26 tuổi, anh tôi 3 tuổi và tôi vừa tròn 18 tháng. Tôi không biết và không nhớ gì về bố ngoài những tấm ảnh trong một cuốn album cũ kỹ.

Sau khi bố chết, ba mẹ con tôi về ở với ông bà ngoại. Tôi lớn lên trong thời kỳ chiến tranh nên gia đình

chúng tôi phải rời thành phố tản cư về nhà quê.

Ông bà ngoại tôi có một trang trại ở một làng nhỏ thuộc xã Đông Phú, Huyện Đông Sơn tỉnh Thanh Hóa. Làng ở gần núi nên có cái tên rất thơ mộng là làng Sơn Lương.

Con đường làng làm bằng những phiến đá lớn nối tiếp nhau, hai bên là những khóm trúc, thỉnh thoảng chen vào những rặng tre cao ngất. Ở sau làng phía xa xa có một ngọn đồi đầy hoa sim tím, xa hơn nữa là những dãy núi đá xanh lam với những hang động đầy thạch nhũ đẹp tuyệt vời.

Thời thơ ấu của tôi là những buổi sáng chạy tung tăng trong vườn, nhặt những cánh hoa bưởi trắng ngần, thơm ngát, xâu thành vòng tròn đội lên đầu giả làm công chúa.

Những buổi trưa, anh em tôi trốn ngủ trưa, leo trèo hết cây táo sang cây ổi, hái những trái táo ngon ngọt ròn tan và những trái ổi chín vàng thơm phức

Những buổi chiều chạy nhẩy trong vườn, đuổi bắt những chú bướm đủ màu bay lượn quanh những luống hoa cải vàng tươi, hoặc theo trẻ con hàng xóm chạy ra đồi hái đầy những giỏ sim tím thắm.

Những buổi tối nằm rúc nách mẹ nghe kể chuyện cổ tích cho đến khi ngủ thiếp đi.

Cứ như vậy, anh em tôi lớn lên trong sự cưng chiều và tình thương yêu trìu mến của ông bà ngoại và mẹ tôi.

Ông nội và các cô chú thì ở quá xa tận Phát Diệm lại thuộc “vùng tè” do chính phủ quốc gia kiểm soát, nên chúng tôi hầu như không được tin tức và không liên lạc được.

Cuộc sống êm đềm ở một trang trại vùng quê vắng lặng thỉnh thoảng lại rộn rịp hẳn lên vì có khách ở xa đến chơi. Một hôm sau khi khách về rồi chị vú thì thầm bảo tôi: “Coi chừng em sắp mất mẹ vì có người muốn hỏi cưới mẹ đó.” Câu nói của chị vú làm tôi òa lên khóc và chị vú bị bà ngoại la cho một trận.

Nhưng rồi chị vú vẫn không chừa, mỗi lần nhà có khách chị lại chỉ cho tôi ai là người muốn hỏi cưới mẹ. Không hiểu sao với cái đầu óc non nớt của tôi, tôi lại nghĩ ra một danh từ rất nặng nề để gọi mấy người đó.

Tôi thường đứng thập thò ở cửa phòng khách nhìn “đối thủ” của tôi bằng một con mắt căm hờn và làm bầm trong cổ họng: “Đồ ăn cắp!” (ý nói ăn cắp mẹ tôi đi).

Tôi không dám nói to sợ bà ngoại biết được, chắc chắn tôi sẽ bị ăn đòn vì bà ngoại rất nghiêm. Tuy chúng tôi được cưng chiều, nhưng bà ngoại dặt dỏ anh em tôi rất cẩn thận, nói với người lớn bao giờ cũng phải thưa gửi. Bà ngoại luôn luôn bảo: “Tội gì bà còn có thể tha, chứ vô lễ là không bao giờ bà tha cả, chắc chắn thế nào cũng bị đòn.”

Thấy tôi thập thò ở cửa, “đối thủ” của tôi vẫy tôi vào với nụ cười thân thiện: “Bé vào đây, bác có kẹo cho bé đây này” và ông đưa ra một hộp kẹo buộc “no” rất đẹp.

Tuy trong bụng đang căm hờn sôi sục, tôi cũng không thể nào từ chối hộp kẹo quá hấp dẫn được, nên đành chạy vào đưa tay đỡ hộp kẹo và lí nhí cảm ơn rồi chạy vụt ra.

Thấy tôi ôm hộp kẹo, chị vú trêu tôi: “Ăn kẹo của người ta là bằng lòng cho người ta cưới mẹ đó.”

Tôi hoảng hốt ôm hộp kẹo vào trả lại cho khách, mẹ nhìn tôi ngạc nhiên: “Con vẫn thích kẹo lắm mà, bác cho con đã nhận rồi sao trả lại?”

Tôi chỉ lắc đầu buồn bã nhìn mẹ tôi và tiếc rẻ nhìn hộp kẹo rồi bỏ ra ngoài vườn ngồi một mình tấm tức khóc.

Buổi tối vào giường ngủ, thay vì kể chuyện cổ tích như mọi khi, mẹ đã hỏi tôi lý do tại sao tôi trả hộp kẹo lại cho khách. Sau khi nghe tôi tỉ tê kể mẹ vỗ nhẹ vào lưng tôi dỗ dành: “Tội nghiệp con, mẹ sẽ không bao giờ lấy chồng đâu. Con đừng lo nữa nhé.”

Tôi sung sướng rúc vào lòng mẹ ngủ ngon lành.

Mùa hè năm tôi tròn 10 tuổi, bác T., con cụ Hường Đ. bạn thân của ông bà ngoại đến thăm. Bác cao lớn, đẹp trai và nghe nói học rất giỏi, có bằng cử nhân Luật. Bác góa vợ, không có con. Bác rất thích anh em

tôi và cùng chiều hai anh em lắm.

Tôi còn nhớ bác chỉ định đến thăm gia đình chúng tôi vài ngày rồi đi, nhưng vì bác bị đau nên ở lại đến cả tháng. Trang trại của ông bà ngoại tôi vui hẳn lên vì có bóng đàn ông. Buổi tối bác dạy chúng tôi hát. Buổi sáng bác đưa chúng tôi ra ao ở trước nhà, chặt cây chuối cho anh em tôi làm phao ôm để tập bơi. Trại của ông bà ngoại tôi có hai cái ao lớn, một ao cầu gỗ và một ao “tà-vec”, gọi như vậy vì một ao, cầu làm bằng những cây gỗ lớn ghép vào nhau và một ao, cầu ao làm bằng những cái “traverse” làm đường xe lửa.

Ao cầu gỗ lúc nào cũng đầy hoa bèo tím, ao “ta-vec” lúc nào cũng đầy hoa rau muống tím. Tôi yêu màu tím từ lúc còn nhỏ, bởi xung quanh tôi lúc nào cũng bao vây bởi những hoa màu tím thật dễ thương. Chiều chiều bác cùng mẹ con tôi đi dạo đồi sim, hoặc đi chơi triền núi và thăm các hang động. Mỗi lần đi chơi như vậy bao giờ bác cũng cầm theo một cái móc dài để đề phòng gặp rắn rết hay thú dữ. Đi bên bác chúng tôi cảm thấy rất yên tâm và được che chở.

Anh em tôi chạy nhảy tung tăng hái hoa đuổi bướm, trong khi bác và mẹ ngồi trên một tảng đá lớn nói chuyện.

Buổi chiều xuống thật nhẹ, không gian như được ướp bằng hương đồng cỏ nội, cảnh vật thật thơ mộng, êm đềm. Khi bóng nắng tắt hẳn, chúng tôi mới thong thả ra về.

Vài tuần sau khi bác từ già gia đình chúng tôi về quê, anh em tôi đã khóc và mắt mẹ cũng đỏ hoe. Trang trại của ông bà ngoại lại trở về với cái vắng lặng cố hữu của một gia đình gồm hai ông bà già, một người đàn bà trẻ và hai đứa con nít.

Những buổi tối sau đó, khi mẹ ngồi hong mái tóc dài đen mượt óng ả sau khi gội đầu còn thơm mùi chanh và bồ kết ở ngoài hàng hiên, bà ngoại thường đến bên mẹ thì thầm to nhỏ. Trong câu chuyện giữa bà và mẹ, tôi nghe thấy loáng thoáng có nhắc đến bác T., đến chuyện mẹ tôi lấy chồng, đến bốn chữ “Tiết hạnh khả phong”.

Một hôm nhớ đến bác T tôi hỏi mẹ “Bao giờ bác T lại đến thăm mình nữa?”

Đôi mắt đẹp của mẹ nhìn tôi thật buồn “Chắc bác không bao giờ đến nữa đâu con, trừ phi...” Tôi cướp lời mẹ hỏi dồn dập “Trừ phi sao hả mẹ?”

Mẹ không trả lời câu hỏi của tôi mà lại hỏi tôi bằng một giọng ngập ngừng “Con có thích bác T ở với mình mãi không?” Tôi trả lời nhanh không cần suy nghĩ “con thích lắm” Mẹ lại hỏi tiếp “Như vậy con có chịu cho mẹ lấy chồng không?” Nghe hai chữ “lấy chồng” tôi nhớ ngay lời dọa của chị Vú “Lấy chồng là người ta mang mẹ đi là các em mất mẹ đó.” Tôi lắc đầu quây quật và không hiểu sao nước mắt ở đâu đến nhanh quá, tôi méo mào “con không muốn mẹ lấy chồng”. Từ đó mỗi lần đi chơi đồi sim với mẹ, tuy rất nhớ bác T tôi cũng không bao giờ dám nhắc tới bác nữa.

Khoảng 1 năm sau, bác T trở lại thăm gia đình tôi, bác mang cho chúng tôi thật nhiều kẹo, bánh. Bác chỉ ở chơi một buổi rồi ra đi. Nghe mẹ nói bác tới từ già để đi thật xa. Lần đầu tiên tôi nghe thấy hai chữ “dinh tề”, nói lóng là đi về vùng quốc gia. Lúc ấy vùng chúng tôi ở thuộc quyền Cộng Sản. Tối hôm đó không hiểu bà ngoại nói gì mà làm mẹ tôi khóc. Sau đó tôi cứ nghe bà nhắc đi nhắc lại “Lấy chồng là đeo gông vào cổ, đang sung sướng ở với bố mẹ, tiền không thiếu, danh thì chồng chết người ta vẫn gọi bà Tham (bố tôi làm Tham tá) con trai con gái có đủ, có diên mới đi lấy chồng cho khổ vào thân”.

Thời gian qua dần, anh em tôi lớn lên. Câu chuyện lấy chồng của mẹ không bao giờ còn được nhắc đến nữa. Rồi chúng tôi hồi cư về Hà Nội. Tôi phải già từ làng Sơn Lương nhỏ bé với bao nhiêu kỷ niệm đẹp của thời thơ ấu. Tôi phải già từ những cánh hoa màu tím thân yêu: hoa soan, hoa sim, hoa bèo và hoa rau muống. Những cánh hoa màu tím đơn sơ mộc mạc đó không bao giờ tôi còn được thấy lại ở những thành phố huy hoàng đầy ánh sáng. Từ một đứa bé, tôi trở thành một thiếu nữ trưởng thành. Tôi lập gia đình rất sớm và biết thế nào là hạnh phúc lứa đôi, thế nào là sự đầm ấm của một gia đình no vợ đủ

chồng. Tôi bỗng thấy thương mẹ tôi thấm thía. Tôi hối hận vì lúc còn bé đã nhất quyết không muốn mẹ đi lấy chồng. Tôi đã đọc nhiều truyện của Tự Lực Văn Đoàn, đã hiểu thế nào là ý nghĩa của bốn chữ Tiết Hạnh Khả Phong. Bốn chữ mà những bậc cha mẹ cổ xưa (trong đó có bà ngoại tôi) đã mang ra làm bức tường vây bọc chôn vùi cuộc đời của những người đàn bà góa bụa. Riêng mẹ tôi với số tuổi 26, số tuổi mà phần lớn chúng tôi mới bắt đầu bước vào đời, thì mẹ tôi đã phải già từ tình yêu, già từ mơ mộng, già từ những ước muốn bình thường của một người đàn bà trẻ, để khép kín cuộc đời trong một cánh cửa nặng nề của lễ giáo.

Ước gì cho tôi trở lại thời thơ ấu, cho mẹ tôi trẻ lại như xưa. Tôi sẽ không đại dột ngăn cản mẹ đi lấy chồng. Tôi sẽ năn nỉ bà ngoại đừng ép buộc mẹ phải chôn kín tuổi xuân. Tôi sẽ thừa với ngoại: hạnh phúc không phải chỉ là tiền, là danh, là đầy đủ con trai con gái. Hạnh phúc là vòng tay âu yếm, là những săn sóc thương yêu, là ánh mắt trìu mến là con tim ấm áp truyền hơi ấm cho nhau. Ngoại ơi, bà cháu mình sai thật rồi, mình đã làm lỗi lầm thật lớn khiến người mẹ tội nghiệp của con phải chịu suốt cả một đời một mình một bóng, đơn lẻ, quạnh hiu.

HỒNG THUY

NHỚ MẸ
(xương)

Hồng đỏ bạn cài áo, đẹp sao!
Rung rung lệ ướt chực tuôn trào.
Hôm nay lẻ bóng, lòng day dứt,
Dạo đó, bên người, dạ xốn xao!
Lời nói mẹ hiền, xoa nỗi khổ,
Bàn tay từ mẫu xoa niềm ưu.
Xum vầy năm tháng gom là mấy?
Ly biệt thời gian, đêm xiết bao!

Thanh Hòa

Gặp Mẹ
(họa)

Nhìn người khỏe mạnh thấy vui sao
Ấm áp con tim lệ chực trào
Nhớ đậm niềm mơ tràn biết mấy
Thương nhiều nỗi ước ngập là bao
Ân sâu dưỡng dục nào lơ đãng
Nghĩa nặng sinh thành khó lãng xao
Ngực áo bông hồng cài chúc Mẹ
Lời run xúc động mắt cay nào.

Minh Thuý (Thành Nội)

Bài Tình Thơ Tháng Năm

Khi có dịp đi làm thiện nguyện tại các lớp học mẫu giáo các trường tiểu học trong học khu Portland, Oregon, vào tháng Năm, người viết thấy “các cô cậu học trò tí hon, đang lúc tuổi còn non” Mỹ-Việt cắt cắt dán dán những bông hoa trong các tờ tạp chí mà cô giáo giao cho rồi dán vào hoặc vẽ một cành hoa vào một cái thiệp nhỏ để làm những tấm thiệp Happy Mother's Day đem về tặng Mẹ, tặng cô giáo, tặng người viết khiến tôi cảm động vô cùng. Tấm thiệp tuy đơn sơ, vụng về nhưng gói ghém tình thương yêu người mẹ hiền yêu dấu của con trẻ.

Từ đó, mỗi độ Tháng Năm về vào ngày Chủ Nhật của tuần lễ thứ Hai trong Tháng Năm, người dân xứ Mỹ nô nức mua hoa, mua quà tặng người Mẹ để tỏ lòng nhớ đến công ơn của người đã sinh ra và nuôi dưỡng mình thành người hữu dụng hiện tại.

Và mỗi lần tháng Năm đến, tôi lại nhớ đến Bài Tình Thơ Tháng Năm mà tôi đã viết từ lâu, xin được chia sẻ cùng các bạn nhé.

Bài Tình Thơ Tháng Năm

Tháng Năm xứ Mỹ có Ngày Của Mẹ
Cô giáo ở trường dạy bé vẽ hoa
Trên cánh thiệp hồng gói lại làm quà
Vẽ tặng Mẹ chúc: “Một ngày vui vẻ”

Tôi lại nhớ quãng đời thời non trẻ
Những ngày xưa khi còn mẹ còn cha
Đã bao lần phạm lỗi với mẹ già
Khi không được những gì mình ước muốn

Tôi nào biết đã gây bao phiền muộn
Làm mẹ tôi nước mắt phải tuôn rơi
Phải bao đêm mất ngủ nghẹn ngào lời
Khi con trẻ không nghe lời dạy bảo

Mẹ chăm sóc gia đình, lo cơm áo
Mẹ chăm lo từng giấc ngủ, miếng ăn
Mẹ nhân từ dạy dỗ lẫn khuyên răn
Đàn con nhỏ sống cuộc đời đạo đức

Mẹ hy sinh tổn hao bao công sức
Khi thấy đàn con nhỏ lớn dần lên
Theo thời gian gánh nặng chất chồng trên
Đôi vai nhỏ người mẹ già ốm yếu

Nay mất Mẹ bây giờ tôi mới hiểu
Thế nào là tình mẫu tử thiêng liêng
Ngôn từ nào định nghĩa chữ Mẹ hiên:
« Là Đức Mẹ, là Quan Âm, thị hiện ? »

Này bạn trẻ, hãy tĩnh tâm lắng tiếng
Hiểu rằng ta chỉ một Mẹ mà thôi!
Tiếc thương chi khi Mẹ đã mất rồi
Thì xin hãy thương Mẹ nhiều lúc sống

Trời dẫu cao, đất biển kia dẫu rộng
Cũng không bằng tình của mẹ thương con
Chỉ khi nào bạn nuôi nấng đàn con
Bạn sẽ hiểu thế nào là Tình Mẹ

Sương Lam

Văn Hoá Việt Nam thì lại làm lễ nhớ ơn cha mẹ qua đời vào ngày lễ Vu Lan. Nhưng bây giờ theo thời gian, theo sự du nhập của các nền văn hoá khác, ngày Lễ Vu Lan Việt Nam bây giờ đã mở rộng sự nhớ ơn cha mẹ hiện tiền lẫn cha mẹ quá vãng qua nghi lễ Bông Hồng Cài Áo. Cũng hay và có ý nghĩa tình cảm gia đình hơn. Tôi càng thấy thấm thía hơn khi đọc định nghĩa chữ Mother như sau:

MOTHER = **ME** là từ viết tắt của 6 từ M, O, T, H, E, R .

M...Million là hằng triệu điều mẹ trao cho con.

O... Old là mẹ sẽ vì thế mà ngày càng già đi.

T... Tears là những giọt nước mắt mẹ đổ vì con.

H... Heart là trái tim vàng của mẹ.

E... Eyes là đôi mắt mẹ luôn theo dõi con.

R... Right là những gì đúng đắn mẹ hay khuyên bảo.

(Nguồn: sưu tầm trên net)

Mời xem những hình ảnh vui, đẹp trong [Youtube Happy Mother's Day Suong Lam](#) do người viết thực hiện cho vui nhé. Smile!

Xin mời bạn đọc mẫu chuyện cổ tích sự ra đời của người mẹ do một người bạn của người viết sưu tầm được và chia sẻ với tôi. Riêng thiện ý của tôi, đây là một chuyện cổ tích hay và cảm động.

Cổ tích sự ra đời của người Mẹ

Ngày xưa, khi tạo ra người Mẹ đầu tiên trên thế gian, ông Trời đã làm việc miệt mài suốt sáu ngày liền, quên ăn quên ngủ mà vẫn chưa xong việc. Thấy vậy một vị thần bèn hỏi: “Tại sao Ngài lại mất quá nhiều thời giờ cho tạo vật này?”

Ông Trời đáp: “Người thấy đấy. Đây là một tạo vật cực kỳ phức tạp gồm hơn hai trăm bộ phận có thể thay thế nhau và cực kỳ bền bỉ, nhưng lại không phải là gỗ đá vô tri vô giác. Tạo vật này có thể sống bằng nước lã và thức ăn thừa của con, nhưng lại đủ sức ôm ấp trong vòng tay nhiều đứa con cùng một lúc. Nụ hôn của nó có thể chữa lành mọi vết thương, từ vết trầy trên đầu gối cho tới một trái tim tan nát. Ngoài ra ta định ban cho vật này có sáu đôi tay”

Vị thần ngạc nhiên: “Sáu đôi tay? Không thể tin được!” Ông Trời đáp lại: “Thế còn ít đấy. Nếu nó có ba đôi mắt cũng chưa chắc đã đủ”. “Vậy thì ngài sẽ vi phạm các tiêu chuẩn về con người do chính Ngài đặt ra trước đây”, vị thần nói.

Ông Trời gật đầu thờ dài: “Đành vậy. Sinh vật này là vật ta tâm đắc nhất trong những gì ta đã tạo ra, nên ta đành mọi sự ưu ái cho nó. Nó có một đôi mắt nhìn xuyên qua cánh cửa đóng kín và biết được lũ trẻ đang làm gì. Đôi mắt thứ hai ở sau gáy để nhìn thấy mọi điều mà ai cũng nghĩ là không thể biết được. Đôi mắt thứ ba nằm trên trán để nhìn thấu ruột gan của những đứa con lầm lạc. Và đôi mắt này sẽ nói cho những đứa con đó biết rằng Mẹ chúng luôn hiểu, thương yêu và sẵn sàng tha thứ cho mọi lỗi lầm của chúng, dù bà không hề nói ra”.

Vị thần nọ chạm vào tạo vật mà ông Trời đang bỏ công cho ra đời và kêu lên: “Tại sao nó lại mềm mại đến thế?”. Ông trời đáp: “Vậy là người chưa biết. Tạo vật này rất cứng cõi. Người không thể tưởng tượng nổi những khổ đau mà tạo vật này sẽ chịu đựng và những công việc mà nó phải hoàn tất trong cuộc đời.”

Vị thần dường như phát hiện ra điều gì, bèn đưa tay sờ lên má người Mẹ đang được ông Trời tạo ra “Ồ, thưa Ngài. Hình như Ngài để rơi cái gì ở đây”. “Không phải. Đó là những giọt nước mắt đấy”, ông Trời thờ dài.

“Nước mắt để làm gì, thưa Ngài?” vị thần hỏi.

“Để bộc lộ niềm vui, nỗi buồn, sự thất vọng, đau đớn, đơn độc và cả lòng tự hào – những thứ mà người Mẹ nào cũng sẽ trải qua”.

(Nguồn: Suu tầm của anh TH- Xin cảm ơn anh TH)

Bạn đừng nghĩ chỉ có loài người mới có tình mẫu tử thiêng liêng mà thôi. Câu chuyện dưới đây đã nói lên lòng thương yêu của loài vật đối với con cái như thế nào mà đã khiến cho một người phải hối hận vì hành vi tàn ác của mình và sau đó phải xuất gia đi tu để chuộc lại lỗi lầm của mình.

Con rái cá

Có một vị hòa thượng trước khi xuất gia, chuyên săn bắt rái cá.

Một ngày nọ, ông vừa ra ngoài đã săn được một con rái cá.

Sau khi đã lột bộ da quý của nó, ông đặt con rái cá còn sống lên một bãi cỏ. Buổi tối, ông quay về chỗ cũ, nhưng lại kiếm không được con rái cá.

Ông quan sát thật kỹ, phát hiện trong đám cỏ có dính một chút máu, vết máu dẫn đến một cái hang nhỏ gần đó.

Khi đến gần hang, ông ngỡ ngàng giật mình: Thì ra con rái cá chịu nỗi đau hành xác mất da, chạy về hang của mình. Tại sao lại phải làm như thế?

Khi ông ta lôi con rái cá đã tắt thở ra, mới phát hiện hai con rái cá con vẫn còn chưa mở mắt, chúng đang ngậm chặt xác chết khô của vú mẹ.

Nhìn cảnh tượng ấy, ông bàng hoàng và chột dạ, từ trước đến giờ ông chưa hề nghĩ đến động vật lại có tình cảm mẹ con thiêng liêng đến thế, ngay cả con người khó có thể làm tốt được. Trước lúc chết vẫn còn nghĩ đến cho con thơ bú sữa, vì sợ con mình đói.

Nghĩ tới đó, nước mắt ông rơi, cảm thấy tội lỗi, xấu hổ cho hành động của mình.

Sau cùng, ông rửa tay hoàn thiện, quyết tâm xuất gia để chuộc lại những lỗi lầm của mình.

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Mời xem tiếp một video về con rái cá mẹ bảo vệ con khi ngủ trên sông. Xúc động nghẹn ngào trước khoảnh khắc rái cá mẹ bảo vệ con.

<https://dantri.com.vn/du-lich/hinh-anh-rai-ca-me-bao-ve-con-khien-hang-trieu-nguoi-xuc-dong-20160115073100545.htm>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Happy Mother's Day

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi -MCTN 561-ORTB 986-542021)

Thăm Má

Con vào thăm Má giữa ngày đông
Khẩu trang che mặt chẳng che lòng
Đàn chim chiu chít bên khung cửa
Riu rít cười vui mặc gió đông
Má biết ngoài kia khắp nơi nơi
Thế giới này đây sắp rụng rời
Cô vít năm nay tung hoành quá
Ngăn chặn đường đi khắp muôn nơi
Người người đối mặt khăn che mặt
Chẳng nhận ra nhau nở nụ cười
Tết đến rồi đây Má biết không?
Năm nay cầm pháo không người tụ
Chỉ có cho nhau một tấm lòng
Cùng nhau chung sức dâng lời nguyện
Thế giới rồi đây khỏi đảo điên
Diệt con vi rút qua mùa bệnh
Để thấy được nhau nở hoa cười
Đời người qua lắm bao năm nhỉ?
Người đã đi rồi để tiếng thơm
Con nhớ lời thương Thầy con dặn
Hãy nói cho nhau được những lời
Thương yêu sâu ghét của lòng tôi
Đừng đợi đi rồi ngời thương tiếc
Non xanh nước biếc đã qua rồi!
Má nhìn qua cửa xem chim hót
Tuyệt cũng rơi rơi thấy ấm lòng
Má nhớ ngày xưa khi còn trẻ
Con cười riu rít gọi " Má ơi!"

MỘT CHỮ TÂM

(Kính dâng Mẹ, Người đã dạy cho con Yêu vạn vật đất/trời bằng trái Tim tinh khiết.)

Dẫu đã mờ côi mười chín năm
Đêm về lệ thấm chày âm thầm
Ngước nhìn ảnh Mẹ hiền-nhân-ái
Kính ngắm tượng Ngài Quán-Thế-Âm
Người đối: gạo chia năm Át Mão
Kẻ đau: thuốc nhín Bảy Mười Lăm
Thực hành bố thí Ba La Mật
Trụ lại trong lòng một chữ Tâm.

Kiều Mộng Hà

Mẹ

Mẹ về
bóng ngả
mây trôi
Mang theo giọt nước
thầm rơi mắt người.
Giọt này
Mẹ thả vành môi
giọt này đọng lại
bên trời đáng con.

Tiểu Mai

Tìm Đâu Hình Bóng Mẹ

Hôm nay Má đã thành tro

Tiếng con gọi Mẹ sao thương thế
Con còn có Má, Má trong con.

Tiểu Mai

Mẹ Tôi

Đêm dài nhớ Mẹ thở ra
Một đời lam lũ tới già chưa ngơi
Trời mưa giá lạnh ướt người
Bán buôn ế ẩm nụ cười mất tăm.

Gian truân vất vả kiếp cầm
Mẹ thường khăn vải trắng rằm thiết tha
Hương thơm bóng Phật trông hoa
Trồng thêm mướp, bí, bụi cà, luống rau...

Tùng khuya bên ngọn đèn dầu
Con đau mẹ thức héo sầu lặng câm
Đầu giường dõi giấc âm thầm
Tay luôn vẫy quạt mát thâm dưới tròng.

Nuôi con chẳng lấy chén đong
Đầu bù tóc rối xoay vòng đại ngơ
Lết la giữa chợ đến khờ
Thân tàn hồi hải tới mờ chân hoang.

Tình người biển rộng chứa chan
Sẵn lòng giúp đỡ chẳng than mình nghèo
Ngược xuôi chiếc bóng đơn neo
Mồ hôi nắng hạ chảy theo đông cùng.

Lao đao, lận đận má hồng
Tình riêng chua xót nén lòng hy sinh
Trần ai vẫn giữ nghĩa tình
Một đời cúi mặt làm thinh sống hòa.

Minh Thúy Thành Nội

Lễ Mẹ 2021

Tháng 5/9/2021

Con tìm đâu được dáng cò thân yêu
Thương con lận lợi sớm chiều
Cho con sung sướng má nhiều đắng cay
Khi con có cánh chấp bay
Quên Má già yếu mỗi ngày ngóng con
Con không đạo hiếu vuông tròn
Để cho thân Má mỗi mòn đợi mong
Bây giờ có hồi đã xong
Tìm đâu bóng Má đợi trông con về
Tiểu Mai

Hồng Trắng

Bó hồng dâng Má lòng con
Cho con giữ trọn vuông tròn hiếu tâm
Ngày xưa Má đẹp như ngàn
Vì con Má phải phong trần nắng mưa
Một mình đi sớm về trưa
Nuôi con khôn lớn Má chưa vừa lòng
Làm sao con đếm, con đong?
Tình thương của Má như lòng Đại Dương
Chín ba Má vội lên đường
Để con ở lại miên trường xót xa.

Má

Mới ngày nào còn trẻ
Nay Má đã chín hai
Tuổi già lưng còm cõi
Thả gánh nặng bờ vai
Nhưng Má vẫn ưu hoài
Tuổi đời chóng phôi thai
Má ngồi đây tĩnh lặng,
Mái nhà chung cô đơn
Đàn con Má tiếp nối
Sống đời sống đã qua
Của Má ngày nào đó
Giáng Sinh giờ đã xa
Con nào đâu có biết
Má ngậm ngùi xót xa.
Thương cho Má tuổi già
Rồi một đời cũng qua!
Cầu mong cho con cháu
Hạnh phúc trong mái nhà
Đức Phật xưa từng dạy
"Trong biển khổ luân hồi
Sữa nào thay sữa Mẹ"
Con một đời xót xa!

Tiểu Mai

THĂM MẸ CHIỀU NAY

Mẹ ơi!
Chiều trung tâm con đến thăm.
Xe đẩy mẹ ngồi nhìn xa xăm.
Tóc trắng chải bao nhiêu lần lược
Rụng xuống cuộc đời nhiều nỗi thăng trầm.

Ở đây. Chắc mẹ buồn rất nhiều
Nhớ con, nhớ cháu mỗi buổi chiều.
Lặng lẽ trong phòng cô đơn lắm
Mắt ánh niềm vui khi con đến thăm.

Con mừng bệnh mẹ nhiều tiến triển.
Có thể chuyện trò, đã rắng đứng, ngồi.
Con nói: Mình về nhà mẹ nhé!
Mẹ lắc đầu! Mẹ ở đây thôi.

Mẹ đã hy sinh vì con quá
Không muốn bệnh già làm khổ con
Trái tim từ mẫu luôn mở rộng
Dù biết nơi này mẹ sống héo hon.

Túi thân con lấm mẹ hiền ơi!
Gục đầu gối mẹ nước mắt rơi.
Run run tay mẹ lần trên tóc
Yêu thương mẹ nhỏ tóc bạc cho con.

Xe lăn con đẩy mẹ vào phòng.
"Ngày mai con lại đến phải không?"
Ra về con thấy mình buồn quá.
Vắng lặng hành lang, Mẹ tôi ở trong.

Ngày xưa một bước không rời mẹ
Bây giờ con bỏ mẹ ở đây.
Thời gian còn lại bao lắm nữa
Mẹ ơi! Đứt đoạn trái tim này.

Nguyễn Thị Thâm

Thăm Mẹ

Nguyễn thị Thêm

*Xưa mẹ đút con ăn.
Mẹ cười, con cứ khóc
Răng sữa con chưa mọc.
Răng của mẹ trắng đều.*

*Mẹ xoa lên mái tóc.
Mẹ ôm trong vòng tay.
Mẹ hôn con mê say.
Mùi sữa thơm thật ngọt.*

*Con đi từng bước một.
Mẹ vỗ tay cười vang.
Từng mũi chỉ dọc ngang.
Áo thơm mùi của mẹ*

.....

*Từng bước chân nhè nhẹ
Con vào viện chiều nay.
Trên chiếc xe lăn tay
Mẹ chờ con bên cửa.*

*Phần cơm như mọi bữa
Con ngồi đút mẹ ăn.
Nước mắt con khè lặn.
Mẹ cười nhai trệu trạo*

*Hàm răng trắng ngày ấy
Đã mất theo tháng ngày.
Đôi mắt đục nhưong cao
Ráng nhìn con... để thấy*

*Nắm tay dịu mẹ đây.
Mẹ bủ con thật đau
Đôi chân khỏe thuờ nào
Bây giờ đang rung rẩy.*

*Đặt mẹ lên xe đẩy
Con đưa mẹ ra sân.
Ánh nắng chiều yêu dần.
Hoàng hôn đã buông xuống*

*Đưa mẹ vào giường bệnh.
Con hôn mẹ để chào
Còn bao ngày bên nhau.
Mẹ ơi! Con đã khóc.*

MẸ VẮNG NHÀ MỘT TUẦN

Chủ Nhật cả nhà ăn cơm trưa sớm, để chị Bông lo sửa soạn hành lý cho chuyến bay buổi chiều đi Florida. Chị sẽ đi training, công việc sẽ bắt đầu vào ngày thứ hai và kết thúc vào thứ sáu, coi như chị sẽ xa chồng con gần một tuần lễ, mà lòng chị buồn buồn. Từ ngày đi làm, đây là lần đầu tiên chị đi training xa nhà và lâu nhất.

Chọn mấy bộ quần áo và vài đồ dùng cá nhân như khăn mặt, bàn chải răng...chị xếp gọn gàng vào chiếc va ly nhỏ xách tay cùng với cái laptop là xong.

Ba đưa con đang bu quanh chị. Betsy vùi vỉnh:

- Con muốn đi với mẹ, Florida có Disney World thích lắm.

Vẫn là Betsy:

- Có biển nữa, con muốn tắm biển và nhặt vỏ sò trên cát.

Chị ngẩn ngơ, con Betsy ăn nói mộng mơ như một thi sĩ.

Cô Tabi chị cả 9 tuổi thì đòi hỏi thực tế hơn:

- Mẹ mua cho con cái vòng đeo cổ, vòng đeo tay bằng vỏ sò nhé...con thích màu hồng.

Khi Tabi thích màu hồng, có nghĩa là Betsy không được chọn cùng màu vì sẽ “đụng hàng” Cô chị luôn hiếp đáp cô em như thế. Chắc là có ...di truyền? vì ngày xưa còn bé chị Bông là chị cả,

cũng chuyên môn hiệp đáp, giành ăn, giành chỗ ngủ với các em. Nên chị biết chẳng thể nào thay đổi tính nết Tabi cho được.

Betsy dịu hiền, là em mà luôn phải chiều lòng chị. Nó phải “né” màu hồng, dù đó cũng là màu nó yêu thích:

- Mẹ mua cho con vòng đeo cổ, đeo tay bằng vỏ sò màu trắng nhé.

Chị đi Florida, hãng sắp đặt cho những nhân viên ở khách sạn Walt Disney World Swan and Dolphin ngay trong khu Disney World cho gần với phòng hội họp. Thật tiện lợi.

Thế là các con chị hào hứng sôi nổi lên, làm như mẹ chúng đang đi vacation để tắm biển Florida và rong chơi trong khu giải trí Disney World không bằng.

Chị Bông âu yếm giải thích:

- Các con cung ơi, mẹ có đi chơi đâu, mẹ đi làm việc mà. Nếu như bây giờ các con nghỉ Hè thì cả mấy bố con cùng đi với mẹ, bố sẽ trông các con, khi nào xong việc mẹ về khách sạn, cả nhà ta cùng đi chơi.

Thằng út Holden cũng bắt chước hai bà chị nũng nịu:

- Con cũng muốn đi Florida với mẹ.

Với mái tóc mới cắt cao, gương mặt bầu bĩnh sáng sủa của nó phụng phịu trông càng xinh. Mỗi khi cắt tóc xong, Holden đều soi gương và không hài lòng bày tỏ: “Con xấu quá, con giống Indian, con giống chú hề.” Làm vợ chồng chị phải bật cười vì sự so sánh dễ thương ấy.

Chị giải thích cho con:

- Holden ơi, nếu con đi Florida với mẹ, mẹ sẽ phải gởi con cho day care ở Florida mỗi khi mẹ đi học, đến chiều mới về khách sạn, chịu không?

Chắc thằng bé 4 tuổi nghĩ đến một nơi chôn day care xa lạ ở Florida, không có mấy đứa bạn quen, không có cô giáo quen, nên nó từ chối:

- Không, con sẽ ở nhà với bố và đi day care của con. Nhưng mẹ đi Florida nhớ mua puzzle cho con nhé?

Món này Holden đã dặn dò từ chiều hôm qua, nó thích chơi trò xếp puzzle lắm. Holden làm như mẹ đi công tác... ngay trong cửa hàng bách hoá, có hàng trăm thứ để cho nó muốn mua.

Cuối cùng thì các con đã hiểu ra không thể đi cùng với mẹ, hay giữ mẹ ở lại nhà, ngoài chuyện nhờ mẹ mua quà và chấp nhận ở nhà một tuần không có mẹ.

Đúng 3 giờ chiều anh Bông chở vợ con ra Salt Lake City Airport. Màn chia tay cũng... rơi nước mắt giữa mẹ và con...

Chị Bông ôm hôn từng đứa con rồi tổng chào:

- Ba đứa ở nhà nghe lời bố này, tự ăn uống đầy đủ này. Đừng để đói bụng, không “ai” lo cho con đâu. Rồi thứ sáu ra đây đón mẹ về nhé.

Anh Bông tự ái:

- Em nói thế là “ám chỉ” anh bỏ bê con?

- Thì anh có biết nấu cơm hay đút cơm cho con bao giờ? Mà đứa nào cũng thuộc loại lười ăn, kén ăn và khó tính.

Anh Bông bí mật phàn khởi:

- Anh có cách. Em đừng lo. Cờ tới tay ai người ấy phát...

- Chúc 4 bố con ở nhà vui vẻ, mạnh khỏe.

Nói xong chị vội kéo vali đi vào trong, không dám nhìn những bàn tay bé bỏng đang vẫy vẫy tạm biệt mẹ yêu. Người mẹ có đàn con nhỏ chân bước một hướng mà lòng thì còn ở lại một nơi.

Về nhà, buổi chiều 4 cha con vẫn có cơm ăn, những thứ từ buổi trưa chị Bông làm sẵn, nên anh Bông thành thoi.

Buổi tối đầu tiên vắng mẹ, cô Tabi và Betsy không dám ngủ riêng phòng, cùng dọn chăn gối sang phòng ngủ với bố và Holden. Vui quá, 3 chị em đùa giỡn đến khuya mới thật sự nằm yên để ngủ.

Buổi sáng anh Bông sẽ dậy sớm để đưa 2 con gái đi học và thằng út Holden đến Day Care trước khi anh đi làm.

Buổi chiều, đón 3 con về nhà đầy đủ, bếp núc nguội lạnh, nhưng tình cha ấm nồng, anh Bông tuyên bố:

- Nào, chúng ta cùng đi ăn nhà hàng...

Lũ trẻ nhảy tung lên reo vui:

- Thích quá, vui quá.

- Nhưng hôm nay không phải cuối tuần mà bố? cô Tabi ra vẻ hiểu biết thắc mắc.

Anh Bông khẳng định:

- Những ngày vắng mẹ đều là cuối tuần. Ngày nào chúng ta cũng ăn nhà hàng và long rong ngoài đường.

- Ở với bố thích quá.

- Bố thật là đáng yêu.

Bây giờ là đầu mùa Đông, mùa Đông Utah bao giờ cũng đến sớm và lạnh, thành phố Centerville đã mấy lần tuyết rơi, cũng không làm 4 cha con ngại ngùng.

Lũ con chạy ủa ra closet chọn áo ấm, chọn mũ len, hí hờn tự mặc lấy, xong ra chỗ xỏ giày.

Thế mà có mẹ, chị Bông phải vừa giúp các con mặc đồ vừa vát vả hò hét lắm mới xong phần ăn mặc này.

Hôm thì anh Bông cho chúng ăn nhà hàng Mỹ, hôm thì nhà hàng Việt Nam, về nhà chiều tối đưa nào còn đói bụng thì lấy những hot dog, bánh mì, chip, chesse, bánh ngọt, ice cream hay trái cây, nước uống có sẵn ở nhà mà ăn thêm, cho nên nhà lúc nào cũng bừa bộn đủ thứ ăn vặt cùng khăn giấy, ly đĩa giấy, thìa, nĩa...trên bàn như vừa xong một bữa tiệc mà chưa có ai dọn dẹp.

Chiều nào lũ trẻ cũng sung sướng thay quần áo đẹp theo bố ra nhà hàng, vừa được ra ngoài trời, vừa được đi ăn, đưa nào cũng thích. Có mẹ ở nhà, mẹ sợ các con ra ngoài khi trời nhiều gió, nhiều tuyết, lại cảm cúm, lại ho hen hay sổ mũi mà thương, mà xót.

Mỗi buổi tối mẹ đều gọi điện thoại về nói chuyện với từng đứa, lo lắng hỏi con có ăn ngon không? Có no không?

Chúng giành nhau phone để khoe với mẹ:

- Con thích đi ăn kiểu của bố.

- Con thích sống kiểu của bố.

- Mỗi ngày đi ra nhà hàng vui lắm mẹ ơi...

Bà nội chúng ở tiểu bang khác cũng mỗi buổi tối gọi tới hỏi han làm như xa mẹ cuộc sống của chúng sẽ...đảo điên, sẽ mất thăng bằng. Khi hay tin mẹ chúng sẽ đi xa vì công việc, bà đề nghị bay sang Utah để “nuôi” đàn cháu mấy ngày “bơ vơ” ấy, nhưng bố chúng không muốn làm phiền bà, và muốn chúng tỏ cuộc sống luôn tươi đẹp dù trong “hoàn cảnh” nào.

Bà và mẹ, hai người phụ nữ quá lo xa.

Ba chị em đã sống những ngày tự do thân tiên, không bị mẹ ép ăn no, ăn đúng món bổ dưỡng, hay hạn chế những món có chất đường, chất béo.

Chúng tha hồ mặc quần áo theo ý thích, dù quên không mặc cái áo dày vào mùa Đông, hay quên đeo găng tay bằng len khi ra ngoài bố cũng không hề hay biết.

Giày dép đi về chúng quăng lộn xộn, giày đứa này lẫn với vớ đứa kia bố cũng chẳng quan tâm.

Nhất là thằng Holden, nó ngồi bệt xuống để cởi giày, xong nó cầm giày, cầm vớ hất tung lên về phía sau mà không cần biết giày vớ sẽ đi về đâu.

Ngày mai Holden lại hỏi:

- Bố ơi, giày vớ của con đâu?

Thế là bố con lại có màn đi tìm kiếm những giày dép và vớ thất lạc của mình, càng thêm vui vẻ náo nhiệt. Vui thì vui, nhưng mỗi khi tối đến đêm về đưa nào mà không nhớ mẹ, mong mẹ về với những món quà nhắn gửi.

Chiều thứ Năm, từ ý tưởng của cô Tabi, hai chị em Tabi và Betsy đã hí hoáy viết lên 3 tờ giấy trắng tinh hàng chữ “Welcome Home” to tướng, rồi tô màu xanh, đỏ, vàng thật lộng lẫy. Chúng sẽ đến phi trường, đứng đón mẹ trước cửa lối ra bằng cách xếp hàng ngay ngắn cạnh nhau, tay mỗi đứa giơ cao tờ giấy của mình để ghép lại thành hàng chữ “Welcome Home” cho mẹ bất ngờ và cảm động.

Chiều nay thứ sáu, 4 bố con đã có mặt ở Salt Lake City Airport để đón mẹ về vào lúc 2 giờ trưa. Cả 4 bố con đều hào hứng, anh Bông đã chán cảnh mỗi ngày chăm sóc con và dẫn con đi ăn nhà hàng rồi, có vợ về trao trả bổn phận lại cho vợ.

Đến nơi mới biết hãng máy bay thông báo chuyến bay sẽ đến trễ 2 tiếng nữa. Nghĩa là chị Bông còn đang bay lơ lửng trên không hay đang đợi chờ ở một phi trường nào đó.

Ba đứa trẻ ban đầu còn hào hứng chạy chơi lăng quăng với nhau, chừng nửa tiếng sau thì bắt đầu thấm mệt và chán nản, hết ngồi ghé lại đứng lên kêu khát nước, kêu đói bụng, bây giờ anh Bông mới biết sự lo xa của vợ luôn có lý. Đi đâu, dù lâu hay mau chị Bông cũng xách theo một giỏ những đồ ăn thức uống cho trẻ con, dù anh đã khó chịu nói chị chỉ bày vẽ ra cho thêm bận rộn.

Chị thường nói:

- Trẻ con động một tí là đòi ăn đòi uống, phải mang sẵn cho con.

Chúng quên đang đợi đón mẹ về, Betsy nhăn nhó nói:

- Bố ơi, con đói bụng lắm, đi nhà hàng đi.

- Bố ơi con muốn ăn Pizza. Holden cũng nhăn nhó theo.

Anh Bông phải dỗ dành:

- Chúng ta đợi mẹ về cùng đi nhà hàng luôn cho vui.

Anh Bông rửa thầm hãng máy bay, không hiểu sao lại trễ vào đúng chuyến bay có vợ anh để cả nhà cùng vạ lây như thế này. Anh biết, chị Bông ở “nơi kia” cũng đang sốt ruột lắm.

Giờ phút trôi đi thật chậm khi người ta đang mong ngóng. Lũ trẻ vừa đói vừa mệt, 3 tờ giấy ghi chữ “Welcome Home” lộng lẫy được nâng niu lúc này, bây giờ nằm hững hờ trên ghé, đến nỗi một tờ rơi xuống đất cũng chẳng đứa nào nhặt lên.

Khi chuyến bay đến thì 3 đứa đã mệt mỏi vì đói bụng, chúng quên 3 tờ giấy, quên xếp hàng để chào đón mẹ về như người ta chào đón một vị khách yêu quý đến thăm như chúng đã sắp đặt.

Để valy sang một bên, chị Bông ôm chầm lấy các con. Câu nói đầu tiên của thằng Holden làm chị xót xa lòng:

- Mẹ ơi, con muốn ăn cơm với trứng

Thật đơn giản món trứng chị vẫn làm vội cho con khi không có nhiều thì giờ, để chảo cho chút dầu, phi hành hương cho thơm rồi đập trứng vào, cho chút nước mắm quậy ...lộn xộn lên vài giây là xong, thế mà bây giờ thằng bé ao ước.

Thằng bé thèm cơm, thèm trứng, chẳng thèm món ngon nào khác. Chắc là Holden đang đói bụng lắm, hay nó nhớ cơm? nhớ món của mẹ?

Ra chỗ lấy xe, anh Bông đưa cả nhà đến nhà hàng, vì về nhà thì có gì mà ăn? Ai cũng đói bụng lắm. Giá người đi xa là anh Bông thì về nhà đã có sẵn nồi phở nóng hôi hay bữa cơm ngon chờ đợi rồi.

Chiều thứ sáu bữa ăn nhà hàng ngon và vui vẻ hẳn lên vì có thêm chị Bông về đoàn tụ với chồng con.

Vừa đặt chân vào nhà là nề nếp cũ hiện ra. Chị Bông ra lệnh cho các con:

- Này, tháo giày, vớ cẩn thận và xếp ngay ngắn lên kệ nhé.
- Con biết rồi, vớ để vào trong giày của mình...
- Con biết rồi, mỗi đứa một tầng, không để lộn xộn đâu mẹ ơi...

Chị Bông tiếp tục nhắc nhở:

- Này, cởi áo lạnh và treo vào closet thẳng thớm nhé.
- Con biết rồi, và mũ thì treo vào móc...
- Con biết rồi, bao tay thì để vào túi áo lạnh của mình.

Chị Bông thay quần áo xong, gọi ngay các con vào phòng tắm:

- Ba đưa ơi vào đây...

Anh Bông ngạc nhiên thò đầu vào phòng tắm hỏi:

- Em muốn tắm cho 3 con ngay bây giờ hả?
- Cái cần ở trong phòng tắm mà, em chỉ muốn cần lại bọn nó xem sau gần 1 tuần em vắng nhà, anh nuôi nắng chúng như thế nào. Trông đứa nào cũng có vẻ... xơ xác, tiêu điều quá.
- Em làm như người ta cần...heo sau 1 tuần vỗ béo vậy. Bảo đảm toàn ăn đồ nhà hàng có chất lượng tốt, toàn món đắt tiền em ơi.

Tiếng chị Bông thốt lên đầy vẻ xót xa từ trong phòng tắm vọng ra:

- Giời ôi, thế mà đứa nào cũng mất 1 pao. !!...

Anh Bông ngạc nhiên bước vào phòng tắm:

- Tại sao lại thế nhỉ?

Chị Bông trách móc:

- Còn hỏi tại sao? Ăn nhà hàng chẳng bằng cơm nhà, với lại trẻ con vừa ăn vừa chơi, anh có để ý gì đến chuyện đói no của chúng đâu.
- Hèn gì anh thấy ngày nào chúng ăn xong cũng còn dư thừa đồ ăn, anh tưởng chúng chán ngán, no nê rồi chứ. Thật không ngờ tốn tiền mà con vẫn ... đói.

Chị Bông tiếp tục oán than:

- Đây là em mới vắng nhà có gần 1 tuần, nếu vắng 2 tuần thì thế nào ba đứa con mình cũng...suy dinh dưỡng.

Anh Bông trêu vợ:

- Và nếu em vắng 3 tuần thì chúng vào cấp cứu bệnh viện cả rồi.
- Chứ còn gì nữa! Bởi thế ca dao tục ngữ Việt Nam mới có câu “Mồ côi cha ăn cơm với cá, mồ côi mẹ liếm lá đầu đường”. Vì người cha không biết lo cho con bằng người mẹ.
- Em nói gì mà quá đáng thế chứ... Lần sau anh sẽ rút kinh nghiệm.

Chị vẫn cần nhằn:

- Anh thật quá lười, chỉ đặt nồi cơm và làm đồ ăn như kho tôm, kho thịt, tráng trứng, luộc rau như em đã chỉ dẫn là bố con có cơm ăn ngay mà anh cũng không làm. Ở Florida mỗi ngày em đều cầu nguyện cho các con được ăn no ngủ kỹ, mà kết quả thì ngược lại.
- Đùng một lúc em chỉ anh cách nấu nướng một đồng các món ăn làm sao anh nhớ hết và biết làm ngay cho được? Với lại anh muốn nhân dịp này chiêu đãi các con như khách quý, đổi mới cho các con được tự do ra ngoài ăn nhà hàng cho vui. Mà chúng nó vui thật em ạ, cứ chiều về là chúng nó riu rít thay quần áo và lựa chọn nhà hàng...Tối đến thì cùng chơi đùa đến khuya mới chịu ngủ.

Chị Bông không có nhiều thì giờ tranh cãi với chồng, sau khi “kiểm tra” sức khỏe các con xong là chị lúi quái ra cho con.

Sau khóa training, ngày cuối cùng các nhân viên tha hồ dạo chơi Disney World, chị vào Gift Shop mua quà cho các con, cô Tabi cố sợi dây đeo cổ bằng những con sò màu hồng và Betsy thì dây đeo cổ bằng những con sò màu trắng đúng như chúng đã mơ ước, ngoài ra còn có những con hải sản nhồi bông, còn bộ Puzzle của Holden chị Bông phải thuê xe ra phố và vào tiệm mua cho nó để thằng bé vui lòng.

Sáng thứ Bảy chị Bông đi chợ mua về một con cá Hồi Canada to, con cá nằm trong lớp đá vụn phủ kín thật tươi mát, bà nội trợ nào thấy mà chẳng muốn mua ngay. Chị nhờ anh thợ cá làm sạch sẽ và cắt ra từng khoanh cá màu hồng tươi và đẹp mắt...

Về nhà, anh Bông thấy vợ làm bếp, lần la đến gần:

- Hôm nay đầu bếp gia đình cho nhà ăn món gì mà linh đình nhiều thứ thế này?

Chị chỉ vào bịch cá khoe với chồng:

- Một con cá Hồi tươi ngon nhất chợ đấy nhé, chỉ hơn 30 đồng bạc tha hồ ăn, khúc đầu, khúc đuôi em sẽ nấu canh chua, vài khúc giữa em chiên sơ và rim nước mắm làm đồ mặn ăn cơm. Con cá này phải ăn hai ngày mới hết.

Anh Bông chép miệng tiếc rẻ:

- Thế mà mỗi ngày bỏ con anh đi ăn nhà hàng tốn tiền... hơn con cá Hồi này mà đĩa nào cũng sứt cân...

Chị Bông lườm và mắng yêu chồng:

- Anh chỉ gây thiệt hại cho vợ con, chẳng nhờ vả được gì...

Bữa cơm nóng dọn ra. Cả nhà quây quần ăn uống vừa vui vừa ngon.

Vẫn là những món canh chua, cá kho chị Bông thường nấu trước kia, mà sao hôm nay anh Bông thấy ngon khác thường thế?

Thì ra anh cũng nhớ cơm, nhớ những món ăn Việt Nam, như thằng Holden chợt thốt lên một cách thèm thường với mẹ nó ở phi trường “Mẹ ơi con muốn ăn cơm với trứng” cái món ăn vừa rẻ vừa dễ làm ấy.

Anh cảm thấy ân hận khi mấy ngày qua anh đã không nấu cơm cho các con.

Bữa cơm gia đình bao giờ cũng là bữa cơm ngon, chẳng nhà hàng nào sánh được.

Chị Bông như đọc được những ý nghĩ trong đầu óc chồng, chị mỉm cười hài lòng:

- Anh và các con ăn cho lại sức đi nhé. Ngày mai em lại nấu cơm với món ăn ngon khác nữa, để bù đắp cho bố con anh. Bảo đảm mấy ngày sau sẽ lấy lại mỗi đĩa 1 pao như cũ.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Tháng Năm Nhớ Má

Tháng năm nắng đỏ trưa hè
Lòng con nhớ quá tiếng ve quê nhà
Nhớ lời má hát ới à
Ru con tròn giấc ngọc ngà thần tiên.

Oằn vai gánh những ưu phiền
Nụ cười má thật dịu hiền bao dung
Dầu cho giông gió bão bùng
Vòng tay má vẫn tốt cùng ấm êm.

Tiếng mưa tí tách rơi thềm

Con Ước Mơ

Con mơ mơ một lần
Được nhìn Mẹ cười tươi
Nụ cười ấy lâu rồi
Con không còn thấy nữa
Hôm nay Mẹ ăn gì?
Con muốn Mẹ được vui
Như ngày con còn bé
Thường hay nhoén miệng cười
Mỗi khi Mẹ nấu ngon
Con thèm nụ cười Mẹ
Con thèm nụ cười con

Hòa lời ru má cho mềm lòng con
Trái bao sông cạn đá mòn
Những cung bậc ấy vẫn còn mọi khi.

Từ ngày má bỏ con đi
Đón ngày Từ mầu chẳng gì buồn hơn!
Tháng năm nắng đổ mây hờn
Con nghe gió rít chập chờn đông sang.
Songthy

BẾP CỦA MẸ

Bếp của mẹ là căn bếp bình thường,
Nhưng là nơi chốn con yêu thích nhất,
Mẹ ra vào con đã quen hình bóng,
Mùi của mẹ và mùi bếp thân quen.

Bếp của mẹ đã nấu những bữa cơm,
Cả nhà quây quần ngồi ăn đông đủ,
Tình cha mẹ, anh chị em gắn bó,
Bếp lửa hồng ấm một quầng đời con.

Kỷ niệm tuổi thơ không thể nào quên,
Cùng chúng bạn con chơi đùa trong xóm,
Chạy về nhà mình thấy làn khói bếp,
Con biết mẹ yêu đang đợi con về.

Sợ con mãi chơi chẳng chịu ăn no,
Quà cho con là củ khoai củ sắn,
Mẹ vừa mới luộc còn trên bếp nóng,
Món quà rẻ tiền ngon lắm mẹ ơi...

Bên chồng bên con hạnh phúc cuộc đời,
Khi mẹ vào bếp làm người nội trợ,
Bao nhiêu món ăn con không thể kể,
Từ bàn tay mẹ nấu nướng chất chiu.

Ai cũng có một người mẹ thương yêu,
Sấn sóc ta từ khi còn tấm bé,
Ai cũng có một bếp nhà quá khứ,
Khi đi xa, khi mẹ đã không còn.

Ta có đi đâu trên khắp thế gian,
Giữa phù hoa của giàu sang danh vọng,
Cũng có lúc ta chạnh lòng cảm động,
Nhớ mẹ hiền xưa, khói bếp quê nhà.

Như ngày con còn bé
Mẹ yêu Mẹ biết không?
Trong con, con có Mẹ
Trong Mẹ, Mẹ có con.

Tiểu Mai

SÁM VU LAN

Thế gian mừng Lễ Mẹ Hiền,
Lòng con thôn thức nỗi niềm tri ân.
Từ ngày già biệt song thân,
Mẹ tôi xuất giá làm thân kiếp cò.
Đời cha tù tội dày vò,
Mẹ ôm con đại qua đò lẻ loi.
Bốn sáu năm nỗi oan khiên,
Mẹ tôi nhắm mắt, nghiệp duyên trả đời.

"Nguyện làm con thảo,
Lòng càng áo nảo,
Nhớ nghĩa song thân.
Con đến trưởng thành,
Mẹ dày gian khổ.
Ba năm nhũ bộ,
Chín tháng cưu mang.
Không ngớt lo toan.
Quên ăn bỏ ngủ,
Ám no đầy đủ,
Cậy có công cha.
Chẳng quản yếu già,
Sinh nhai lam lũ.
Quyết cùng hoàn vũ,
Phấn đấu nuôi con.
Giáo dục vuông tròn,
Đem đường học đạo.
Đệ tử ân sâu chưa báo,
Hỗ phận kém hèn.
Giờ này quỳ trước đài sen,
Chí thành cung kính.

.....
Cầu nguyện cho cha mẹ chúng con,
Đượm nhuần mưa pháp,
Còn tại thế thân tâm an lạc.
Phát nguyện tu trì,
Đã qua đời ác đạo xa lìa,
Chóng thành Phật quả."

Phạm Thị Bích Thủy

Nguyễn Thị Thanh Dương

MẸ TÔI KHÔNG VỀ

Khi tôi còn bé
Tôi hay hỏi về mẹ
Người mẹ vắng nhà đã từ lâu
Mọi người đều dỗ dành an ủi một câu:
- Ngày mai mẹ sẽ về.
Tôi hớn hờ đợi chờ
Nhiều “ngày mai” đã đi qua.

Khi tôi nhìn chiếc máy bay trên trời cao,
Tôi nôn nao,
Máy bay sẽ nối liền khoảng cách,
Dù xa vạn dặm,
Mẹ tôi sẽ trở về.

Khi tôi nhìn hình ảnh
Những tàu bè trên sông dài biển rộng bao la
Cánh buồm đi xa
Tôi mơ
Tàu sẽ quay về
Trên hải cảng hay bến tàu
Tôi và mẹ sẽ gặp lại nhau.

Khi tôi nhìn hình ảnh,
Những chuyến xe lửa,
Với những toa tàu,
Có thể mẹ tôi ngồi trong đó
Dù chuyến xe lửa đi mãi nơi đâu,
Tôi mong cầu
Cũng có ngày đưa mẹ tôi về lại sân ga cũ.
Tôi sẽ giữ mẹ
Đừng xa con nữa.

Khi tôi nhìn
Những chuyến xe bus chạy trong thành phố,
Qua nhiều ngã đường
Cũng đều có trạm cho hành khách bước xuống
Người ta đông chen chúc
Tôi ao ước
Thế nào cũng đến lượt mẹ tôi.

Khi tôi nhìn

CĂN BẾP ĐÁNG YÊU

(Cảm hứng từ câu nói của Sophie Hồng Mai yêu thích làm bếp và yêu thích nhất căn bếp.)

Tình yêu của em là từ căn bếp,
Em làm cho anh những bữa ăn ngon,
Có khi em là “Cô bé Lọ Lem”,
Em tất bật giữa bộn bề bếp núc.

Trong nhà mình có nhiều nơi âm cúng,
Phòng ngủ dịu dàng, phòng khách dễ thương,
Có Patio, hoa lá trong vườn,
Để mộng mơ thả hồn theo chuông gió.

Nhưng em thích nhất một nơi thực tế,
Từ căn bếp cho đến cái bàn ăn,
Những lúc gia đình dùng bữa quây quần,
Những lúc tiếp bạn bè gần xa đến.

Không cần ngôi nhà sang hay rộng lớn,
Căn bếp của em vẫn đẹp, đáng yêu,
Em không so sánh, không ước mơ nhiều,
Hạnh phúc là những gì mình đang có.

Em sẽ bước ra từ trong quả thị,
Thời đại nào cô Tấm cũng hiền ngoan,
Món ăn cầu kỳ giỗ tết đảm đang,
Món giản dị ngày thường đều ngon miệng.

Nghệ thuật nấu ăn có nhiều bí quyết,
Trong tay em những gia vị cuộc đời,
Hạt tiêu vừa xay, ớt hiểm đỏ tươi,
Đường ngọt, dấm chua, gừng cay, muối mặn....

Mỗi món ăn em học thêm kinh nghiệm,
Còn nhiều gia vị chưa kể hết đâu,
Đầu bếp giỏi có bàn tay nhiệm màu,
Khi chế biến, khi ướp từng gia vị.

Bếp nhà mình anh muốn gì cũng có,
Em nấu cho anh với cả tâm tình,
Những thứ này không có ở nhà hàng,
Kẻ bán người mua trả tiền sòng phẳng.

Những con đường ngắn
Những hẻm quanh co
Những vỉa hè đi bộ,
Hay những khúc đường quê
Là tôi mong chờ
Những con đường này sẽ đưa mẹ trở về.

Nhưng tất cả những phương tiện ấy,
Dù gần dù xa,
Không bao giờ có mẹ tôi,
Vì mẹ đã qua đời
Từ lâu lắm rồi
Khi lớn khôn thêm tôi mới hiểu.
Nguyễn Thị Thanh Dương

Món ăn theo mùa hay theo cảm hứng,
Em biết ý anh mặn ngọt, vui đầy,
Đừng bực mình nếu em trót lỡ tay,
Nhạc sĩ có khi đàn sai nốt nhạc.

Căn bếp này em vào ra quen thuộc,
Văng bóng đàn bà bếp sẽ quạnh hiu,
Từ thuở theo anh bước vào đường yêu,
Tình chồng vợ buồn vui cùng năm tháng.

Em vẫn là người đàn bà trong bếp,
Không đổi thay, không là cuộc bể dâu,
Căn bếp là nơi hạnh phúc ngọt ngào,
Căn bếp sao mà đáng yêu đến thế...
Nguyễn Thị Thanh Dương

THÁNG NĂM VÀ HOA MUGUET

Tháng 4 và tháng 5 chỉ cách nhau một chút xíu thời gian. Đồng hồ nhích 60 giây là đã qua ngày mới, năm mới. Cũng như bên đây cầu Hiền Lương là miền Nam VNCH, bên kia là miền Bắc XHCN, giữa cầu có một khoảng vạch ngang. Bước qua khỏi đường biên giới đó là bước qua một lập trường chính trị khác, một thể chế khác. Như bên đây bức tường là Tây Đức, bên kia bức tường là Đông Đức. Đông Đức phá vỡ bức tường ô nhục để hai miền thành một nước Đức đoàn kết, giàu mạnh. 30/4/1975 VN ta cũng nối liền bờ vui, con sông Bến Hải không còn phân chia Nam Bắc. Cũng hòa bình thống nhất nhưng sao mà khác biệt vô cùng. Có người nói giá như miền Nam giải phóng miền Bắc thì trang sử Việt thời cận đại đã khác.

Tháng Tư 2021 đối với người VN tị nạn CS tại Mỹ dịch bệnh không còn là điều quan tâm lớn vì đã có thuốc chủng ngừa. Việc chính trị, việc kinh tế nước Mỹ không phải là điều ưu tư hàng đầu. Nỗi nhớ Việt Nam và những hình ảnh không vui kéo về chiếm cứ lấy những con người bỏ nước ra đi. Trên các diễn đàn, Youtube và Facebook bạn bè kể cho nhau nghe những ngày tháng 4 mình đã làm gì, ở đâu. Những người lính tham dự cuộc chiến và những người chức phận trong thời gian đó là chứng nhân, họ lật lại trang bị sử để mọi người nhận định tình hình bằng hình ảnh có thật, với nhân chứng còn sống hay đã chết mà tài liệu vẫn còn. Tất cả lột trần những gì che giấu đầy những bí ẩn. 46 năm đã đi qua, biết bao nhiêu người VN lưu vong đã nằm yên trong lòng đất không phải là Việt Nam

Tháng Tư, những người bạn tôi đã viết lại cuộc đời họ bằng ngòi bút chân thật và xúc động nhất. Có người vào tháng tư lại bệnh. Quá khứ như một khúc phim hiện về khiến họ sợ. Hàng đêm đắm chìm trong những chuyện thật đời mình họ cảm thấy bất lực không thể vẫy vùng. Ngòi bút của họ thay cho lời thôn thức kể lại, vẽ lại bức tranh kinh hoàng nhất trong cuộc đời của họ vào tháng tư. Bức tranh vẽ bằng máu và nước mắt của nhân vật đã làm tháng tư phủ một màu tang tóc. Chúng tôi như đã ôm lấy nhau mà khóc, nắm tay nhau an ủi và lắng lòng để đốt nén tâm hương chia sẻ những mất mát thương đau trên màn hình computer.

Tháng Tư trước khi chiếc xe tăng của phía bên thắng cuộc ủi sập một góc cổng dinh Độc Lập thì người dân VN đã chết rất nhiều. Họ liều chết chạy thoát khỏi vùng bị chiếm đóng. Rồi cả nước VN bị chiếm đóng, họ thoát ra biên, đi trên mây liêu mạng để trốn chạy. Rồi khi tướng Minh lên tuyên bố đầu hàng thì nước VIỆT NAM CỘNG HÒA hoàn toàn bị xóa sổ.

Trên những hạm đội của Mỹ và các nước trên thế giới nước VNCH không còn hiện hữu, căn cứ VNCH không còn giá trị. Người dân chỉ sau vài giờ rời khỏi VN đã thành người vô tổ quốc. Lá cờ thiêng liêng đổi bằng máu tươi của người dân miền Nam phải hạ xuống trong nước

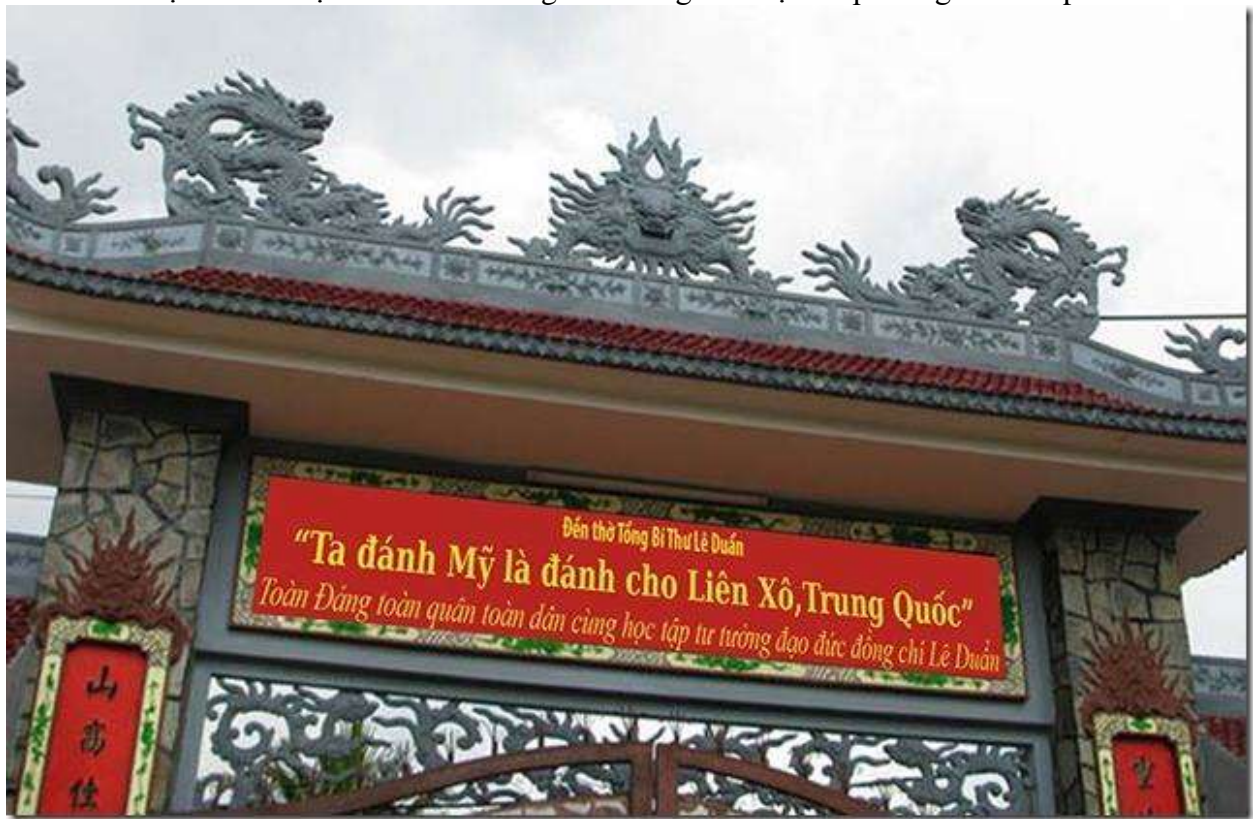
mất bị thương. Những người Việt đi du học, những nghệ sĩ biểu diễn nước ngoài, những chính khách đang làm công tác ngoại giao bỗng chốc trở thành người không có quê hương, không có căn cước, không có quốc gia để về. Mọi thứ xảy ra ngỡ ngàng và kinh hoàng nhất trong lịch sử. Dù muốn dù không, người dân VN di tản lúc bấy giờ phải tìm một nước thứ ba tị nạn. Người không còn đất nước

Chiếc xe tăng mang số hiệu 390 thuộc Lữ đoàn xe tăng 203 dẫn đầu đội hình tiến công của Quân đoàn 2, húc đổ cánh cổng sắt của dinh Độc Lập.

phải chọn cho mình một quê hương thứ hai.

Tháng Tư chiếc xe tăng mang lá cờ MẶT TRẬN GIẢI PHÓNG MIỀN NAM đi vào dinh Độc Lập. Công đã mở để đón người chiến thắng vào, nhưng không hiểu sao vẫn có bức hình xe tăng tông vào công dinh một cách quyết liệt và oai hùng như trong phim ảnh. Khi chính quyền VNCH không còn, lá cờ vàng ba sọc đỏ không hiện hữu tại VN thì lá cờ MTGPMN cũng biến mất. Hai chính phủ đã bị triệt tiêu.

Đêm 30 tháng tư khép lại, tàu đã ra khơi, máy bay không còn vằn vũ trên bầu trên VN. Nước ta hai miền đã gom về một cõi. Hòa bình, độc lập ai lại không vui. Ngày 1 tháng 5 mới mẻ mở ra trên toàn đất nước, đó là ngày "Quốc tế lao động". Ngày đoàn tụ của mọi gia đình VN trong hy vọng tràn trề. Không còn chiến tranh, không còn chết chóc. Cuộc sống ấm no. Hân hoan như Lê Duẩn đã nói và ghi rõ ràng trên công đền thờ của ông ta: "**Ta đánh Mỹ là đánh cho Liên Xô và Trung Quốc**" Cả ba nước chả có họ hàng dính líu chi tới VN vậy mà là nguyên nhân và động lực khiến cho cuộc chiến Việt Nam kinh hoàng. Khiến người Việt tha phương trên khắp hoàn cầu.

Rồi sau ngày 30/4/75 thì sao? Một câu hỏi mà ai cũng biết " Biết rồi, khổ lắm, nói mãi" Cho nên " Cột đèn mà có chân cũng vượt biên" Lịch sử dân tộc sẽ ghi lại rõ ràng giai đoạn có một không hai của người dân hai miền Nam Bắc. Một sự thanh toán, san bằng vô lý và bất công nhất cho miền Nam trong lịch sử dân tộc, mà bây giờ có kể lại cho thế hệ hiện nay nghe chắc chúng không thể nào tin. Chuyện kể đầy bi ai giống như thêu dệt hay chuyện đời xưa của cái thời phong kiến chưa biết văn minh là gì.

Kẻ thắng phủ nhận tình anh em đồng bào mà chỉ có thù địch và tận diệt. Khúc phim lịch sử đầy người dân VN liều chết vượt biển, làm mồi cho cá mập, hải tặc để tìm cuộc sống tự do. Sự liều chết ra đi đã đánh động lương tâm con người trên toàn thế giới. Do đó những trại tị nạn được lập ra để cứu vớt thuyền nhân và đưa đến một nước thứ ba sinh sống. Từ đó người Việt Nam tị nạn Cộng Sản có mặt trên khắp thế giới.

Hôm nay ngày đầu tháng năm. Những ám ảnh về những ngày tháng tư đây u ám đã tạm thời lắng xuống. Tôi có cảm giác như mọi người kể xong câu chuyện đời mình thở dài, đứng dậy vươn vai: " Thôi! Hãy quên đi Đùng nhớ lại thêm buồn" Và họ ra vườn nhìn nắng vừa lên, nhìn cây lá mùa Xuân nở một nụ cười. Giống như người vượt biên ra tới hải phận quốc tế. Như người HO bước lên máy bay rời phi trường Tân Sơn Nhất. Bước qua tháng năm như ta trút được gánh nặng, như khóc một hồi thì người nhẹ hẳn đi. Lạ lùng như vậy đó.

Cám ơn tháng Năm đã đến. Cám ơn buổi sáng tháng năm, mở máy đọc trên mail người bạn dễ thương gửi những đóa Linh Lan trắng xóa tinh anh. Chị chúc mừng một ngày mới bình an và hạnh phúc. Những đóa hoa trắng toát xinh đẹp giống như những quả chuông nhỏ rung rinh trong nắng mới chúc lành. Những quả chuông nhỏ kêu gọi tình yêu thương một cách thánh thiện và trong sáng. Tình yêu của con người đối với nhau. Tình yêu của những đứa con dâng lên mẹ. Tình yêu đồng loại, Tình yêu muôn loài muôn vật. Hoa Linh Lan tỏa sáng một niềm vui thanh thoát và dâng hiến.

Cám ơn tháng Năm nắng reo vui
Những quả chuông rung đẹp tuyệt vời
Em là hình dáng thiên thần nhỏ
Bước xuống trần gian tặng cho đời

Em biến thành quả chuông trắng tinh
Như mây trắng xóa buổi bình minh
Như áo cô dâu ngày hôn lễ
Thiếu nữ diễm kiều đẹp băng trinh

Cám ơn những đóa hoa Linh Lan hay hoa Muguet gửi cho nhau để chúc một ngày mới tốt lành. Cám ơn những nụ cười của các bạn tôi đã nở ra để vui với văn chương và cuộc sống. Những bi ai hôm qua thuộc về quá khứ và hôm nay một ngày tháng năm nắng ấm đẹp tươi. Tuổi không còn trẻ, mỗi ngày được sống, được khỏe mạnh được viết cho nhau đọc là niềm vui. Hoa Linh Lan trắng tinh gửi đến mọi người như một lời chúc đẹp.

Hoa Chuông, hoa Linh Lan còn có tên gọi khác trong tiếng Anh là May Lily (huệ tháng Năm), May Bells (hoa chuông tháng Năm), Lily Constancy (huệ chung thủy), Ladder-to-Heaven (thang tới thiên đường), Male Lily and Muguet. Hoa này còn được gọi là *Our Lady's tear* (Nước mắt của Mẹ) theo truyền thuyết là giọt nước mắt của Eva rơi xuống khi bị đuổi ra khỏi thiên đàng. Cũng có thuyết là do nước mắt của Đức Mẹ Đồng Trinh khóc chúa Jesus bị đóng đinh. Cũng có thuyết khác là từ máu của Thánh Leonard trong trận chiến của ông với rồng.

Theo truyền thống, hoa linh lan được bán tại Pháp trên các đường phố vào ngày [1 tháng 5](#) và được tặng cho nhau như một thứ đem lại may mắn. Kể từ năm [1982](#), hoa linh lan là [quốc hoa](#) của [Phân Lan](#). Nó là loài hoa chính thức của các hội đoàn như [Pi Kappa Alpha](#), [Kappa Sigma](#) và của liên đoàn các bà xơ [Alpha Epsilon Phi](#) tại [Hoa Kỳ](#). Ngoài ra Hoa Linh Lan trắng còn được làm thành hoa cầm tay của cô dâu mang ý nghĩa của sự hạnh phúc quay trở về "The Return of Happiness" (Theo Google).

Tháng Năm nhà tôi có nhiều niềm vui. Có đến bốn cái sinh nhật cho 4 người đặc biệt nhất. Em trai tôi sinh nhật 70 tuổi. Không ngờ thằng em út của tôi đã thất thập cổ lai hy. Tôi nhớ dáng em nhỏ nhắn, bụ bẫm và thật đáng yêu. Đó là đứa út được cả nhà cưng chiều. Bây giờ trong đại gia đình tôi em là người lớn nhất. Các anh đã theo ba má tôi về với ông bà, em là trụ cột trong gia tộc. Đúng là giàu út ăn, khó út chịu. Mà em có hưởng gì cho cam. vừa lớn lên em lên cha mẹ vào Hải quân rồi bèn bồng hết biển tới sông. Ngày 30/4/75 em theo chuyến tàu cuối cùng rời bến. Em cũng không biết sinh nhật của mình là ngày đang ở trên tàu rời khỏi VN. Năm nay cả nhà bàn với nhau sẽ mừng thượng thọ cho em. Đã chích ngừa Covid xong hai đợt, mọi người yên tâm đến với nhau sau hơn 1 năm không gặp mặt.

Tháng Năm em tôi có thêm một sinh nhật cho đứa cháu ngoại duy nhất. hai ông cháu cùng sinh tháng Năm. Vui quá là vui.

Tháng Năm cũng là sinh nhật chàng của tôi và cháu nội gái của ông ấy. Chàng đã chia tay tôi đi theo chị Hằng vào ngày rằm tháng tám. Cứ tưởng trên ánh trăng đó có một Hằng Nga đẹp nhất thiên đình, nhưng ai ngờ chỉ toàn đất đá. Chàng thành tro bụi bay về khoảng không để cảm nhận sự vô thường tạo vật. Mọi năm cả nhà tôi gom hai cái sinh nhật và ngày lễ Mother's Day thành một. Tổ chức tại nhà hay đi ăn nhà hàng với đầy đủ con cháu tề tựu. Ba người già chúng tôi đều được tặng quà.

Năm nay mới đầu tháng Năm tôi đã nhận được một thùng quà to tướng. Không thấy tên người gửi chỉ có tên mình. Mở ra xem thì ra là một cái máy ép trái cây. Tôi lên Messages bấm cho cả nhà hỏi "Ai đã tặng quà mà không để tên?" Mọi người trong gia đình trả lời thật vui. Kết cuộc là con gái tặng Mẹ mừng ngày Mother's Day.

Tháng Năm thật vui cho các bà mẹ vì có ngày Mother's Day. Ngày này các bà mẹ sẽ nhận được quà của các con gửi tặng. Các cháu tiểu học chưa thực sự đến trường học mỗi ngày. Nhưng tin chắc các cháu sẽ được hướng dẫn để dán, vẽ, viết một cái gì đó để gửi tặng mẹ. Tôi nhớ con dâu tôi dán ngay ở cửa tủ lạnh bức tranh con vẽ mừng Mother's Day để mỗi ngày vào bếp nấu ăn sẽ nhìn và nở nụ cười hạnh phúc.

Những đứa con học hết Trung Học đều muốn ra khỏi gia đình bay thật xa để thỏa ước mơ tuổi trẻ. Chúng tìm những trường đại học xa, danh tiếng để nộp đơn. Chúng muốn sống tự lập và đứng lên bằng đôi chân của mình. Nhưng chúng đâu biết không dễ dàng như thế. Trên danh nghĩa chúng đã thành người lớn, được độc lập về luật pháp. Nhưng tiền đi học vẫn do cha mẹ gánh vác rất nhiều. Người Mỹ có thể để con tự vay tiền học và đi làm trả nợ. Nhưng người Việt mình luôn đứng ra gánh vác phụ con. Thành công của con là do sự cần cù học hỏi nhưng trong đó còn là mồ hôi, công sức làm việc của cha mẹ dành dụm tiền cho con ăn học. Ngày Mother's Day con chỉ gọi phone về chúc mừng hay gửi một món quà nhỏ đến là Mẹ đã hân hoan, mừng rỡ.

Hãy nghĩ đến mẹ nhiều hơn vì trái tim người mẹ bao giờ cũng mở rộng vì con, cho con. Dù thành tài tới đâu, dù làm ra bao nhiêu tiền mà không nghĩ đến công ơn người mẹ thì đứa con ấy sẽ thành một người không có trái tim, không có lương tâm con người.

Mẹ tôi đã mất từ lâu lắm. Ngoài ngày giỗ hàng năm, ngày lễ Vu Lan là ngày tôi kính dâng lên mẹ tôi lời cầu nguyện. Mỗi khi nhìn lên bàn thờ tôi cũng như thấy mẹ tôi cười với tôi yêu thương. Mẹ tôi đã chết nhưng bà không mất. Bởi vì bà đang ở trong tôi mỗi ngày. Máu huyết, da thịt bà đang hiện hữu trong tôi. Tôi sẽ cố gắng giữ gìn sức khỏe của mình, sẽ sống thật tốt và thiện lương theo những gì mẹ dạy. Tôi nghĩ đó là tôi đã trả hiếu tốt nhất cho mẹ tôi. Bởi vì người mẹ nào cũng muốn con mình mạnh khỏe, bình an và hạnh phúc.

Mẹ nhìn ta trong gương.
Đôi mắt ngời yêu thương
Nụ cười hoan hỉ lắm
Mẹ là ta soi gương.

Mẹ sống cõi vô thường
Hay ở trên thiên đường
Tâm lành mình tưởng niệm
Sống an lành thiện lương.

Trái tim này của Mẹ
Máu đỏ tình yêu thương.
Đôi mắt này của Mẹ
Dõi con vạm dặm đường.

Con ca ngợi tình Mẹ
Ngời ngời như thái dương
Con chân thành tưởng niệm
Người Mẹ hiền kính thương.

Tháng Năm xin gửi đến các bà mẹ trẻ, mẹ già lời cầu chúc sức khỏe bình an hạnh phúc. Chúc các bà Mẹ nhận được thật nhiều lời chúc lành từ con cái.

Nguyễn Thị Thêm